

Kính vạn hoa - Tập 12 - Tiên Chuộc

Contents

Kính vạn hoa - Tập 12 - Tiên Chuộc	1
1. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 01	1
2. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 02	6
3. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 03-04	9
4. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 05-06	19
5. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 07-08	28
6. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 09-10	37

Kính vạn hoa - Tập 12 - Tiên Chuộc

Giới thiệu

Sau cuộc đụng độ với băng Dũng cò, trưa hôm sau bọn Quý ròm kín đáo quay trở lại góc đường hôm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-12-tien-chuoc>

1. Tập 12 - Tiên Chuộc - Chương 01

Chương 1

Dũng Cò vừa đi vừa co chân đá tung các thứ trên đường. Lòng nó đang giận lắm. “Dịch vụ bảo kê” đang ngon trớn, trưa hôm qua tụi Văn Châu đã thành linh phá hỏng tất cả. Lại còn dọa báo công an nữa chứ ! Thật là một lũ chẳng ra gì !

Dũng Cò lại dồn sự phẫn nộ vào cú sút. Một cái vỏ bưởi bắn tung lên trời và chui tọt vào cửa sổ của một ngôi nhà bên đường.

Một cô bé thò đầu ra :

- Ai chơi gì kỳ cục thế? Tự đứng lại ném vỏ bưởi vào nhà người ta !

Dũng Cò ngược mắt lên, giọng rít qua kẽ răng :

- Tao ném đấy ! Mày làm gì tao nào !

Biết không thể nói phải trái với tên du thủ du thực này được, cô bé bĩu môi “xì” một tiếng và thò tay khép cửa lại.

Mặc dù đối phương đã chịu thua, Dũng Cò vẫn chưa nguôi tức. Nó thò tay bẻ một nhánh lựu chìa ra ngoài hàng rào, răng nghiêng treo treo :

- Đợi đấy ! Rồi tao sẽ bẻ cổ tụi mày cho mà xem !

Tất nhiên không phải Dũng Cò nói đến cô bé kia. Khi thốt lên những lời hằn học đó, trong đầu nó đang hiện ra khuôn mặt của Văn Châu và bọn Quý ròm.

Cứ mỗi lần nghĩ đến bọn này, Dũng Cò lại cảm thấy cay đắng. Công việc “làm ăn” đang trót lọt thế là bỗng chốc tiêu ma về tay bọn tiểu quỷ này. Âm mưu đã bị phanh phui, “Đảng Chim Ưng” của nó từ nay kể như hết đường cựa quậy.

Đây là lần thứ hai hoạt động “trấn lột” của Dũng Cò bị bại lộ. Lần trước nội vụ đổ bể ngay trong ngôi trường nó đang theo học.

Hồi đó, Dũng Cò đang cần tiền. Nó vừa bán chiếc Max 100, tiêu xài cỡ bạc với tụi thằng Khìn mấy tuần đã hết nhẵn. Nợ lại ã ra.

Gia đình Dũng Cò thì phát lên xẹp xuống nhanh như chớp. Ba mẹ nó vốn là dân lao động, tiền bạc chẳng dư dả gì nhưng nhờ cần cù làm ăn, cuộc sống cũng không đến nỗi túng quẫn. Dũng cò tuy đi học trễ vài năm nhưng cũng lò dò leo lên tới lớp chín.

Dòng đời đang phẳng lặng thì dưng một cái, thành phố qui hoạch lại, người ta mở thêm đường mới. Một trong những con đường kỳ diệu đó chẳng hiểu cao hứng thế nào lại chạy đâm ngang trước nhà Dũng Cò. Thế là căn nhà lọ lem xoàng xĩnh của nó đột ngột trở thành một trong những căn “nhà mặt tiền” kiêu kỳ của khu phố mới, đêm ngày tấp nập những người lui tới hỏi mua.

Để tranh nhau, người ta hét giá cao vọt. Đến khi một người đàn ông râu quạp đề nghị mua căn nhà với giá một trăm hai mươi cây vàng thì ba mẹ nó sém tí nữa xỉu lăn quay ra đất và tất nhiên không còn đủ sức để lắc đầu.

Ba nó mua một căn nhà nhỏ trong hẻm với giá chỉ bằng một phần ba căn nhà vừa bán rồi sắm một chiếc xe Dream mới cáu, hăm hở phóng tới các nhà hàng đặc sản nổi tiếng và ngồi tì tì ở đó bù khú với bằng hữu ngày này qua tháng nọ gọi là “cho bỏ những ngày cực khổ”.

Mẹ nó không chịu thua. Ngày nào bà cũng nhét cả cọc tiền vào ví đầm, lân la qua hàng xóm ngồi chơi bài tứ sắc đến khuya lơ khuya lác.

Dũng Cò noi gương ba mẹ, nằng nặc đòi tậu cho bằng được chiếc Max 100 để vi vút khoe mẽ với thiên hạ, đã vậy mỗi ngày trước khi ra khỏi nhà nó còn vò thêm vài chục ngàn để “ăn sáng” cùng các “huynh đệ”.

Nhưng những ngày huy hoàng đó kéo dài không lâu. Như ông bà đã nói “ăn không lo, của kho cũng hết”, chẳng mấy chốc ba mẹ Dũng Cò lại lâm vào cảnh trắng tay. Rượu và cờ bạc đồng loạt rủ nhau vào nhà càng khiến gia đình nó thêm túng bấn.

Chiếc Dream của ba nó nhanh ng “đội nón” ra đi. Chiếc Max 100 của nó sau vài tuần nắn ná cũng đành “nói lời tạm biệt” để lên đường đuổi theo chiếc xe của ba nó. Thế là, hết như sau một giấc mơ đẹp, mỗi ngày Dũng Cò lại phải lếch thếch đến trường trên đôi chân lêu nghêu của mình như trước.

Nhưng Dũng Cò nhà ta làm sao chịu đựng được việc quay trở lại những ngày tháng cũ. Đã quen tiêu xài như cậu hoàng con, bây giờ mỗi sáng phải lót dạ bằng mấy khoai mì luộc trước khi ôm cặp thất thểu bước ra khỏi nhà, Dũng Cò cảm tưởng như đang bị dày ải. Trong những ngày “đen đui” đó, đầu óc Dũng Cò lúc nào xoay quanh mỗi một ý nghĩ : Làm sao để có tiền ?

“Làm sao để có tiền?” là một câu hỏi không dễ trả lời, nhất là với một đứa trẻ đang còn đi học như Dũng Cò. Đứng vào lúc nó đang vô kể khả thi thì Há Chấy bất ngờ xuất hiện.

Há Chảy là một thằng nhãi trong phường. Nó mười sáu tuổi, cùng tuổi với Dững Cò nhưng lanh lẹ ra phết, chuyên nghề cho vay lấy lãi. “Khách hàng” của nó là bọn trẻ thích đua đòi trong xóm. Há Chảy không đi học, suốt ngày lang thang rảo khắp các ngõ ngách để dụ đám nhóc tí vay tiền mua sắm hoặc ăn vặt.

Hôm đó Há Chảy đang ngồi trong quán phở, thấy Dững Cò đi ngang liền đưa tay ngoắt:

- Ê, Dững Cò !

Dững Cò ngạc nhiên bước lại:

- Chuyện gì thế?

Há Chảy cười hê hê:

- Thì cứ vào đây đã !

Dững Cò vừa ngồi xuống ghế, Há Chảy đã quay vào trong kêu lớn :

- Cho thêm một tô phở tái !

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ra của Dững Cò, Há Chảy thân thiện:

- Tao đãi mày !

Dững Cò cảnh giác:

- Tao không định vay tiền mày đâu đấy !

Há Chảy nheo mắt :

- Mày yên chí! Tao cũng chẳng định dụ mày vay tiền đâu ! Tao chỉ muốn rủ mày hợp tác làm ăn thôi !

Mắt Dững Cò trở ra:

- Hợp tác làm ăn ?

- Ủ ! - Há Chảy thùng thình - Tao đưa mày một triệu đồng, mày đem vào trường cho bọn học trò vay. Bất kể đứa nào, hễ vay một trăm ngàn, mỗi tuần phải trả lãi năm ngàn. Sau một tháng, tiền lãi tao với mày “cưa đôi”, chịu không ?

Thằng này định bành trướng “địa bàn làm ăn” đây ! Dững Cò nhủ bụng và sau khi tính tới tính lui, thấy vụ “hợp tác làm ăn” này cũng chả có gì nặng nhọc, nó liền gật đầu:

- Được ! Chừng nào bắt đầu ?

- Ngay bây giờ !

Vừa nói Há Chảy vừa móc ra một xấp tiền dày tới trước mặt Dững Cò:

- Mày giữ đi ! Đúng một triệu đồng!

Sau khi chia tay với Há Chảy, Dững Cò hối hả vào trường mở “đại lý cho vay”.

Ngay ngày đầu “khai trương”, công việc “làm ăn” của Dững Cò đã lập tức thuận buồm xuôi gió. Ai mà chả có lúc kẹt tiền, học trò hay không học trò thì cũng thế !

“Khách hàng” nườm nượp, đứa vay mười ngàn, đứa vay năm chục, có đứa cả trăm. Dững Cò chỉ việc ung dung ngồi rung đùi thu tiền lãi mỗi tuần.

Tháng đầu tiên đem tiền về, Dững Cò được Há Chảy chia cho một trăm ngàn. Chẳng nhiều nhận gì nhưng có còn hơn không !

- Tiếp tục chứ? - Nhét tiền vào túi, Dững Cò hỏi.

- Tất nhiên rồi ! - Há Chảy cười hềnh hếch. Nó đập tay lên xấp tiền trước mặt - Mày cứ giữ lại một triệu này cho vay tiếp !

Dững Cò chép miệng :

- Một triệu chẳng ngứa ngáy gì ! Cả khối đũa muốn vay mà tao hết sạch !

- Tao sắp đi xa nên không thể “xùy” thêm tiền ra được ! - Há Chảy đặt tay lên vai Dững Cò - Nhưng mày cứ yên tâm ! Khi trở về chắc chắn tao sẽ “tặng viện” cho mày !

Sau bữa đó, Há Chảy biến mất. Dững Cò không biết Há Chảy đi đâu, nó cũng chẳng quan tâm. Dững Cò chỉ mãi mê với công việc làm ăn béo bở Há Chảy giao phó.

Nhưng rồi một tháng trôi qua, Há Chảy vẫn biệt dạng. Chờ hoài không được, Dững Cò chẳng buồn đợi Há Chảy về chia tiền nữa. Nó sốt ruột lấy một trăm ngàn phần mình ra tiêu trước.

Tiêu sạch tiền mình, Dững Cò ngần ngừ vài hôm rồi tặc lưỡi tiêu nốt phần tiền còn lại.

Tháng sau, Há Chảy vẫn mù tăm. Có khi thằng này nó chết bờ chết bụi đâu rồi cũng nên ! Dững Cò cau mày nghĩ ngợi và trong khi chờ sự phỏng đoán của mình được thực tế chứng minh, nó hăng hái tiêu bég toàn bộ số tiền lãi của tháng thứ hai.

Nhưng Há Chảy không chết bờ chết bụi. Đúng vào lúc Dững Cò không ngờ nhất, Há Chảy đột ngột trở về. Nó lập tức đi tìm Dững Cò:

- Công việc làm ăn vẫn tiến triển tốt chứ hả ?

- Tốt.

- Phần tiền lãi hai tháng vừa rồi của tao đâu?

Dững Cò ngó lơ đi chỗ khác.

- Tao lỡ tiêu bég mất rồi!

- Thôi được ! Chỗ anh em với nhau, tao hiểu! Ai mà chả có lúc xài tiền của người khác !

Dững Cò nhẹ nhõm thở ra, nó không ngờ mọi chuyện lại xuôi chèo mát mái như vậy.

Nhưng Há Chảy là đứa ác nham. Nó không để Dững Cò mừng quá ba mươi giây. Nó nói tiếp, giọng thần nhiên :

- Nếu mày đã lỡ xài phần tiền của tao thì hai tháng sắp tới mày phải nhận tiền lãi nữa !

- Mày nói sao? - Dững Cò giật thót.

- Tao nói là phần tiền lãi hai tháng sắp tới, mày không được chia !

Dững Cò tái mặt:

- Không được ! Thế chẳng lẽ tao làm không công cho mày à? Rồi tao lấy tiền đâu tao xài ?

- Đó là chuyện riêng của mày! - Há Chảy lạnh lùng - Mày xài tiền của tao, bây giờ trả lại, thế là công bằng !

- Công bằng cái khỉ mốc! - Dững Cò tức tối - Đó là tại mày chứ bộ ! Ai bảo mày bỏ đi biệt hai tháng nay !

Há Chảy vẫn điềm tĩnh :

- Trước khi đi xa, tao đã báo trước với mày! Còn chuyện mày tiêu sạch số tiền lãi hàng tháng đâu phải lỗi của tao!

Biết mình đuối lý, nhưng nghĩ đến chuyện sẽ ề cổ ra làm việc cho Há Chảy suốt những hai tháng rỗng mà chẳng hưởng được các bạc nào. Dững Cò cảm giác như ai đang bóp mạnh trái tim mình. Nó nghiêng răng:

- Thế thì tao không hợp tác với mày nữa ! Ngày mai tao sẽ hoàn trả một triệu đồng tiền vốn lại cho mày!

Há Chảy cười khô khốc:

- Không phải một triệu ! Mà là một triệu hai trăm ngàn!

Dững Cò hừ mũi:

- Tao nói một triệu là một triệu!

- Tuỳ mày! Mày đừng tưởng mày võ vẽ dăm miếng võ là không ai làm gì được mày !

Giọng Há Chảy đầy đe dọa. Trước khi quay lưng đi, nó nhún vai dận, với giọng không để cho Dũng Cò phản đối :

- Trưa mai, tao ngồi đợi mày ở quán phở hôm nọ ! Đem đủ một triệu hai, nhớ đấy!

Dũng Cò chưa bao giờ ngán Há Chảy. Há Chảy mặt choắt, mõm nhọn, ranh ma nhưng yếu ớt. Với tài nghệ của mình, Dũng Cò thừa sức bóp bẹp Há Chảy chỉ bằng hai ngón tay. Nhưng lời hăm dọa của một đứa sẵn sàng sinh tử vì một tờ bạc hai trăm như Há Chảy tuyệt nhiên không thể coi thường.

Chắc chắn trưa mai nó sẽ kéo theo một, hai tay anh chị để gây áp lực với mình! Dũng Cò lo lắng nghĩ và suốt đêm hôm đó nó thức trắng để tìm cách đối phó.

Sáng hôm sau, Dũng Cò vội vã đến gặp một số đứa có máu mặt cùng khối lớp với mình để lôi kéo “đồng minh”.

Sau khi bị Dũng Cò “khích tướng”. lại được hứa hẹn chia chác khoản “chiến lợi phẩm” một triệu của Há Chảy, tụi bạn liền đồng ý ra tay.

Há Chảy tất nhiên không hay biết gì về kế hoạch của đối phương. Trưa hôm sau, thấy Dũng Cò một mình lò dò bước vào quán phở, Há Chảy mỉm cười:

- Đúng là quân tử nhất ngôn !

Quả như Dũng Cò dự liệu, Há Chảy không ngồi một mình. Hai bên nó là hai thằng tướng mạo bặm trợn, mặt mày cam nín như cô hồn. Khi Dũng Cò bước chân vào, chúng chỉ long mắt lên nhìn, mép không nhích một tí tí.

Dũng Cò cũng không nói không rằng. Nó ung dung ngồi xuống ghế và móc ra một xấp tiền đặt lên bàn :

- Tiền của mày đây !

Há Chảy vẫn khoanh tay trước ngực :

- Đủ một triệu hai chứ?

- Tao đã nói rồi ! Chỉ có một triệu thôi !

Há Chảy biến sắc :

- Mày không đùa đấy chứ ?

Dũng Cò nhún vai:

- Không hề !

- Tốt - Há Chảy cười gằn - Tao không muốn gây khó dễ cho mày ! Nhưng tình thế đã đến nước này không dạy mày một bài học không xong!

Há Chảy vừa dứt câu, hai tên anh chị lập tức đứng phắt lên khỏi ghế.

Nhưng chúng chưa kịp động thủ, từ hai chiếc bàn gần đó bỗng vang lên những tiếng lịch kịch và sáu “người khách” đột ngột rời khỏi chỗ ngồi tiến lại.

Trong nháy mắt, bọn Há Chảy bị bao vây bốn phía.

Mặt Há Chảy lập tức méo xẹo. Nó đánh mắt một vòng lượng định tình thế rồi thở dài:

- Thôi được ! Đã vậy thì tao lấy một triệu vậy !

Há Chảy thò tay ra nhưng nó chưa kịp ng tới xấp tiền, Dũng Cò đã đưa tay chặn lại:

- Muộn rồi ! Hôm nay mày mưu toan “thanh toán” tao, một triệu này mày phải “trả giá” cho hành động sai lầm đó!

Dũng Cò hất đầu một cái, một thằng bạn đứng phía sau nhanh ng chộp xấp tiền nhét vào túi.

Mặt Há Chảy thuôn ra vì tiếc và vì tức. Nhưng trót sập bẫy Dững Cò, nó biết không còn cách nào cứu vãn. Dững Cò quắc mắt nhìn bọn Há Chảy đang há hốc miệng và vung tay đập xuống bàn đánh “rầm” một tiếng :

- Lần sau mày trêu ai thì trêu, nhớ đừng trêu Dững Cò này !

Nói xong, không để đối phương kịp nói một tiếng nào, nó cùng sáu tên đồng bọn khệnh khạng hùng hổ bỏ đi.

2. Tập 12 - Tiền Chuộc - Chương 02

Sau vụ đó, Dững Cò cứ nơm nớp sợ Há Chảy trả thù. Mỗi khi ra đường, nó luôn luôn ngó trước dòm sau, đề phòng cẩn mật.

Nhưng suốt một thời gian dài chẳng có gì xảy ra. Há Chảy sau cuộc ng độ ở quán phở cũng biết tấm biệt tích chẳng thấy đâu. Có lẽ nó đã bỏ đi nơi khác làm ăn ! Dững Cò khắp khơi nhủ bụng và bắt đầu nghĩ đến kế hoạch “kinh doanh” mới thay cho “khoảng trống” Há Chảy để lại.

“Dịch vụ” cho vay tương đối béo bở và an nhàn nhưng Dững Cò lại không đủ vốn. Khoản tiền một triệu tịch thu của Há Chảy ở quán phở ngay sau đó đã chia năm xẻ bảy cho những tay “tham chiến”.

Tuy nhiên, Dững Cò chẳng băn khoăn nhiều về chuyện vốn liếng. Tiền bạc dù bị chia chác sạch nhưng bù lại Dững Cò đã có thêm kinh nghiệm “làm ăn”. Sau cuộc đương đầu với bọn Há Chảy, Dững Cò chợt nhận ra ưu thế của kẻ mạnh trong cuộc đời. Và cái ưu thế đó hoàn toàn có thể đem lại lợi lộc nếu biết khai thác nó.

Ngay khi phát hiện ra “chân lý” đó, Dững cò lập tức triệu tập sáu vị bằng hữu từng sát cánh với nó trong quán phở hôm nọ để bàn mưu tính kế.

Dững Cò “khai mạc” buổi họp mặt bằng một câu hỏi hết sức “thực tế” :

- Tiền bữa nợ tội bay xài hết rồi phải không?

Sáu cái đầu liền gật.

Dững Cò hỏi câu thứ hai:

- Vậy tội mày muốn có tiền nữa không?

Câu hỏi này lại càng không thể không gật. Sáu cái đầu liền gật lần thứ hai. Nhưng lần này đợi cái đầu gật xong, mấy cái miệng liền nhao nhao :

- Kiểm tiền bằng cách nào?

- Tới gặp thằng Há Chảy nữa hả?

Một giọng bàn lùi:

- Tao chả muốn giở trò đánh cướp một lần nữa đâu!

Dững Cò xua xua tay:

- Không phải ! Không phải ! Tội mày đoán sai hết rồi ! Lần này tội mình sẽ kiếm tiền một cách chính đáng !

- Kiểm tiền thế nào mà gọi là chính đáng?

- Mình sẽ giúp kẻ yếu thế cô chống lại sự hiếp đáp của kẻ mạnh. Nghĩa là.. là.. giúp người lương thiện chống lại kẻ ác!

Sáu cặp mắt ngó nhau:

- Tội tao chẳng hiểu gì cả!

- Như thế này này!- Dững Cò nhăn nhó giải thích - Tụi mình sẽ họp lại thành một băng. KHi nào có học trò trong trường có bị ai bắt nạt, băng mình sẽ ra tay trợ giúp để.. giành lại công bằng cho thế giới!

Trước lời lẽ khoa trương của Dững Cò, sáu ông nhãi cảm thấy hào khí ngất trời, máu nóng chảy rần rần trong huyết quản. Gì chứ chuyện “giành lại công bằng cho thế giới” đâu phải là chuyện đùa và nhất là đâu phải ai cũng làm được! Một ông nhóc nghĩ vậy và hăm hở ưỡn ngực định hô một câu hào hùng gì đó, nhưng đến phút t sực nhớ ra mục đích chính của cuộc họp hôm nay, nó bỗng khựng lại, tròn mắt hỏi:

- Ủa, thế việc đó liên quan gì đến việc kiếm tiền?

Dững Cò nheo mắt, giọng kẻ cả:

- Mày ngu quá! Chính đó mới là việc hái ra tiền đấy !

Lần thứ hai, sáu cặp mắt lại ngó nhau.

- Tụi tao vẫn chưa hiểu!

- Chẳng có gì là khó hiểu ! - Dững Cò xoa cằm - Mình sẽ giúp đỡ kẻ yếu chống lại kẻ mạnh nhưng tất nhiên mình sẽ không giúp đỡ vô điều kiện!

- Thế thì tụi tao hiểu rồi ! Mày muốn tụi tập bọn tao lại để đi đánh thuê chứ gì ! - Một ông nhãi lên tiếng chế nhạo.

- Mày ngu quá ! Bọn mình không phải là những kẻ đánh thuê ! Băng mình sẽ mở một dịch vụ, gọi là gì nhỉ? À, phải rồi, gọi là “dịch vụ bảo kê”!

-“Dịch vụ bảo kê”?

- Ủ, đây là một nghề sang trọng ! - Dững Cò lim dim mắt - Các nguyên thủ quốc gia trên thế giới mỗi lần đi đâu đều phải nhờ tới lực lượng tinh nhuệ này bảo vệ! Nếu không đã có khối vua chúa, thủ tướng, tổng thống lăn đùng ra chết mỗi năm!

Ví dụ “sang trọng” của Dững Cò làm các ông nhãi sướng mê tơi. Chỉ mới nghe nói thôi đứa nào đứa nấy đã cảm thấy mình quan trọng hẳn lên rồi.

- Thế còn tiền? - Ông nhãi khi nãy vẫn chưa hết băn khoăn - Chúng ta sẽ thu tiền bằng cách nào?

- Đứa nào muốn được chúng ta “bảo vệ” phải đóng tiền! - Dững Cò vung tay, rồi sợ trong đám bạn có đứa ngứa mồm lại hoạnh hoẹ, nó nghiêm mặt nói thêm - Luật lệ xưa nay vậy ! Ngay cả vua chúa cũng phải tuân thủ!

Quả nhiên, thấy Dững Cò đem những bậc chí tôn như vua chúa ra làm bằng chứng, tụi bạn nó hết ham chất vấn. Sáu ông nhóc đồng lòng:

- Thôi được! Tụi tao đồng ý hợp tác với mày!

Cuộc họp “lịch sử” đó đã đánh dấu sự ra đời của băng “bảo kê” Dững Cò, với một cái tên rùng rợn “đảng Rồng Xanh” !

Học trò trong trường chẳng thiếu gì đứa bị hiếp đáp, ở trường cũng như ở ngoài phố. Vì vậy “dịch vụ bảo kê” của “đảng Rồng Xanh” vừa ra đời đã nhanh ng lôi kéo được một số “khách hàng”. Mỗi tuần hai ngàn đồng, những đứa con nhà khá giả chẳng tiếc gì mà không bỏ ra để nấp dưới thế lực của băng Dững Cò. Cả những đứa chuyên gây gổ, khích bác cũng mượn tay “đảng Rồng Xanh” để thanh toán đối thủ. Tất nhiên, một khi đã nhét tiền của “khách hàng” vào túi, băng Dững Cò không từ chối bất cứ chuyện gì. Vì vậy, từ khi “đảng Rồng Xanh” xuất hiện, những vụ đánh nhau không những không giảm xuống mà còn tăng lên ng mặt.

Những vụ thanh toán nhau chủ yếu xảy ra ngoài khuôn viên nhà trường. Bọn học trò trong trường đều kiêng mặt băng Dững Cò, không ai muốn dây vào. Chỉ có những tay “anh chị đường phố” như bọn Bò Lục Bò Trống Bò Tứ là bất phục. Những cuộc “chiến tranh” giữa băng Dững Cò và bọn “đô-mi-nô” nổ ra triền miên, tưởng như không bao giờ chấm dứt.

Chỉ “tưởng như” thôi, bởi vì cuối cùng những cuộc “chiến tranh” đó chấm dứt thật. Đó là vào ngày phụ huynh một học sinh trong trường tình cờ bắt được trong tập vở của con mình một “bản giao ước” kỳ lạ.

Mẫu giao ước này do Dũng Cò soạn ra, phát cho mỗi “khách hàng” một tờ, trong đó buộc “khách hàng” phải cam kết đóng “lệ phí” đầy đủ và đúng hạn, cam kết không được làm lộ bí mật của “đảng RỒNG Xanh” ra ngoài, nếu không sẽ bị trừng trị nghiêm khắc, ngược lại “đảng RỒNG Xanh” có “nghĩa vụ” phải bảo vệ cho “khách hàng” trên đường từ nhà đến trường và từ trường về nhà, không để bất cứ ai hiếp đáp!

Dũng Cò tin chắc với “bản giao ước” này sẽ không đứa học trò nào dám tổ cáo hoạt động của nó. Nào ngờ người tính không bằng trời tính. Chính “bản giao ước” đó đã phản lại Dũng Cò !

Sau khi tra hỏi cặn kẽ đứa con, vị phụ huynh nọ hốt hơ hốt hải cầm “tang vật” lên trường. Mọi chuyện lập tức bị vỡ lở. Bằng Dũng Cò bị kêu lên văn phòng ban giám hiệu. Trước sự có mặt của hàng lô hàng lóc những nhân chứng, Dũng Cò hết đường chối cãi.

Dũng Cò bị đuổi học ngay sau đó. Còn sáu tên tông phạm bị cảnh cáo trước toàn trường...

Dũng Cò vừa đi vừa nghĩ ngợi. Những hồi ức cay đắng hiện về trong óc nó như một cuốn phim quay chậm. Nó nhớ rõ những lời mắng chửi nặng nề ba nó trút xuống đầu nó trong những ngày đen tối đó. Hơi men nồng nặc, tay chân vung loạn xạ, ông lẽ nhè tuyên bố từ nay không coi một thằng du thủ du thực như nó là con. Mẹ nó chẳng trách móc gì, chỉ bảo “không đi học thì ở nhà đi làm, chẳng chết!”

Dũng Cò chẳng chết thật. Nhưng nó không đi học cũng chẳng đi làm. Nó đi tìm tụi “đô-mi-nô” tuyên bố hoà bình và đề nghị “hợp tác làm ăn”. Kế hoạch “làm ăn” thần sầu do Dũng Cò vẽ ra khiến bọn Bò Trống, Bò Lục, Bò Tứ quên ngay thù cũ. Mỗi lợi trước mắt nhanh ng liên kết hai bên lại với nhau và “đảng Chim Ưng” lập tức ra đời.

Kinh nghiệm xương máu của những ngày làm thủ lĩnh “đảng RỒNG Xanh” giúp Dũng Cò khôn khéo hơn. Nó không dại gì để lại tang vật như những “tờ giao ước” ngu ngốc kia nữa.

Những mệnh lệnh, cam kết, hăm dọa của “đảng Chim Ưng” với “khách hàng” toàn truyền miệng. Nhưng đó chỉ là mưu mẹo vặt. Sáng kiến vĩ đại của Dũng Cò trong cuộc “làm ăn” này là vai trò độc đáo của tụi “đô-mi-nô”. Trong vai những tên trấn lột hung hãn và tàn ác, hai thằng Bò Trống và Bò Lục đã làm đám học trò trường Hòa Mi khiếp đảm và chúng đã lần lượt tìm đến “công ty bảo kê” của Dũng Cò để nhờ che chở.

Dũng Cò quí quyết chẳng cần ra mặt. Sau vài cuộc động thủ trấn áp bọn trấn lột để tạo uy tín, Dũng Cò chỉ việc ngồi một chỗ thu tiền bằng cách cho phép “khách hàng” được dán “nhãn hiệu” chim ưng lên cặp. Thật là đơn giản, hiệu quả và an toàn!

Công việc “làm ăn” đang tiến triển thuận lợi, ngon lành như thế, dùng một cái không biết ở đâu mọc ra bọn Tiểu Long. Lại có cả bà chị họ của mình đi chung cùng với đám phá bình này nữa mới tức chứ!

Dũng Cò lại co chân đá tung một chiếc lon rỗng bên vệ đường. Nỗi phẫn nộ khiến đầu nó nóng phừng phừng. Chẳng lẽ lần này “đảng Chim Ưng” đang ăn nên làm ra của nó lại phải nổi gót theo “đảng RỒNG Xanh”?

Lại chỉ vì bọn nhãi lêu têu ba, bốn, đứa kia? Bây giờ thì Dũng Cò không sợ bị đuổi học, nhưng lại sợ công an “hỏi thăm sức khoẻ”! So với chuyện bị đuổi học, ngồi tù chắc chắn đáng hải hơn nhiều ! Ý nghĩ đó khiến Dũng Cò chột dạ.

Đã nhiều lần Dũng Cò nghĩ đến chuyện đi tìm bọn Tiểu Long “thanh toán nợ nần”. Nhưng rồi nó vội vã xua đuổi ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc. HOạt động của mình đã bị bại lộ, chọc vào tụi nó chẳng khác gì rước vạ vào thân. Tụi nó điên tiết lên đi báo công an thì mình có nước rũ tù!

Chẳng tính được nước cờ nào thoát hiểm, Dũng Cò chân bước mà bụng ầm ầm ứ. Miệng nó cứ cảm rằm cảm rằm như một lão già mất ngủ.

Dũng Cò thất thểu một hồi đã tới một dãy nhà hai tầng mới xây loại bán trả góp cho người lao động. Nó đứng dưới gốc cây bã đậu ngược mắt nhìn lên và cho hai ngón tay vào miệng “huyết” một tiếng rõ kêu.

Thoáng mắt, một cái đầu thò ra từ cửa sổ tầng hai dòm dáo dác. Đó là cái đầu của Bò Trống.

Nhắc thấy Dững Cò đang đứng dưới đường, Bò Trổng nhe răng cười:

- Chờ tao chút !

Bò Trổng là một đứa nhanh nhẹn. Không tới năm phút, nó hiện ra ở chân cầu thang:

- Mày đi đâu đấy?

- Còn hỏi gì nữa! - Dững Cò cau kỉnh - Đã tới đây là đi tìm mày chứ đi đâu!

- Ồ há ! - Bò Trổng gãi gãi đầu.

Dững Cò chìa tay ra:

- Hai cuốn sổ liên lạc hôm nọ tao đưa mày giữ đâu?

Bò Trổng hất mặt lên phía cửa sổ:

- Cất trong nhà!

- Đưa đây cho tao!

- Đưa cho mày làm gì? - Bò Trổng ngạc nhiên - Để đó trưa tao và thằng Bò Lục đi đổi cho bọn nhóc lấy tiền chuộc chứ!

- Đồ ngu ! - Dững Cò sầm mặt - Bộ mày muốn công an tố cổ mình hả?

Bò Trổng há hốc miệng:

- Công an? Ý mày muốn nói...

- Tao chả muốn nói gì cả ! - Dững Cò nóng nảy cắt ngang - Nhưng một khi tụi nhãi nọ đã nắm được “tỷ” của bọn mình thì có nghĩa là bọn mình phải tạm thời án binh bất động! Bất cứ hành động liều lĩnh nào trong lúc này cũng đều có thể tống mình vào nhà giam.

Nghe Dững Cò hù một tràng, Bò Trổng tái mét mặt, vội vàng quay lưng phóng thẳng một mạch lên nhà.

Lát sau, nó cầm hai cuốn sổ xuống đưa cho Dững Cò, đầu gật gù vẻ hiểu biết:

- Thế có nghĩa là mày định tự mình đem trả lại hai cuốn sổ và không đòi một xu tiền chuộc nào!

- Làm gì có chuyện dễ dàng như thế! - Dững Cò nhếch mép - Tao sẽ không lấy tiền chuộc, nhưng cũng chẳng trả lại gì sắt ! Phải chọc cho tụi kia tức ói máu chơi!

Nói xong, Dững Cò nhét hai cuốn tập vào túi quần và lững thững bỏ đi.

Ở phía sau, Bò Trổng ngẩn người nhìn theo người thủ lĩnh sa cơ và buồn bã hiểu rằng từ nay “đảng Chim Ưng” sẽ tạm ngưng hoạt động vô thời hạn và rất có thể sẽ chẳng còn dịp nào để khôi phục uy danh...

3. Tập 12 - Tiền Chuộc - Chương 03-04

Chương 3

Tiểu Long, Quý ròm, Văn Châu, nhỏ Hạnh và Mạnh đợi một hồi đã bắt đầu sốt ruột. Hôm qua bọn Bò Trổng Bò Lục hẹn thằng Khánh và bạn nó trưa nay đem tiền tới góc đường này để chuộc lại hai cuốn sổ liên lạc nhưng kim đồng hồ đã chỉ quá con số mười hai hơn ba mươi phút mà hai tên “đô-mi-nô” vẫn chưa thấy xuất hiện.

Năm ông nhóc trường Hoà Mi còn lộ vẻ bồn chồn hơn cả bọn Quý ròm. Cứ chốc chốc các ông nhóc lại quay đầu về phía các bậc anh chị ra ý hỏi.

Tiểu Long chớp mắt ngó Quý ròm:

- Có lẽ tụi nó sẽ không tới!

Quý ròm nhăn nhó:

- Thì tao đã nói rồi! Sau một chuyện như chuyện xảy ra ngày hôm qua, chẳng ai dại gì dẫn xác tới đây để đút đầu vào rọ!

Ý Quý ròm rõ ràng muốn cà khía nhỏ Hạnh.

Hôm qua sau cuộc ng độ với băng Dũng Cò, cả bọn kéo nhau thẳng tới nhà nhỏ Hạnh.

Nghe bọn Quý ròm thuật lại “sự tích đảng Chim Ưng”, mắt nhỏ Hạnh tròn tròn:

- Trời đất! Có chuyện đó thật sao?

Quý ròm nhún vai:

- Chả thật chẳng lẽ là bịa! - Rồi nó giơ nắm tay ra trước mặt - Tôi vừa nện cho tụi nó một trận, giờ còn rêm cả tay đây này!

Nghe ông bạn còm nhóm còm nhom của mình khoe khoang chuyện đánh nhau, nhỏ Hạnh buồn cười quá cỡ. Nhưng đang sững sốt về câu chuyện của băng Dũng Cò, nhất là câu chuyện đó lại liên quan đến em mình, nhỏ Hạnh không còn tâm trí đâu để trêu Quý ròm. Nó ngó Tiểu Long, về trách móc:

- Sao mấy bạn không rủ Hạnh đi cùng với?

- Rủ sao được mà rủ! - Quý ròm vọt miệng. - Chuyện này dính dấp đến thằng Tùng nhà mình, mà lúc đó tụi này đâu đã biết “đảng Chim Ưng” là cái quái quỷ gì và có quan hệ với thằng oắt Tùng như thế nào!

Nhỏ Hạnh liền quay đầu vào nhà trong, gọi lớn:

- Tùng ơi, Tùng!

Tùng chạy ra, ngạc nhiên khi thấy đầy đủ bá quan văn võ:

- Ủa, các anh chị đi đâu giữa trưa nắng thế này?

Quý ròm khịt mũi:

- Tụi tao đi xem chiếc cặp sách của mày!

Câu nói bí hiểm của Quý ròm làm Tùng giật thót:

- Cặp sách của em có gì đặc biệt đâu! Vả lại, lần trước anh và anh Mạnh đã xem rồi cơ mà!

Giọng Quý ròm vẫn ồm ồm:

- Lần trước khác, lần này khác!

Tùng chưa kịp hỏi lại thì nhỏ Hạnh đã nghiêm nghị quay sang ông em:

- Em vào đem chiếc cặp ra đây!

Khi Tùng xách chiếc cặp ra và rứt rề đặt lên bàn, thằng Mạnh nhanh nhẩu chỉ tay vào tấm hình chim ưng dính ở góc cặp:

- Tấm hình này đây nè!

Tùng biến sắc:

- Tấm hình này sao?

- Còn sao nữa! - Nhỏ Hạnh hừ mũi - Em nói thật đi! Tại sao em và tụi thằng Nghị dán tấm hình này lên cặp?

Đến lúc này thì Tùng bắt đầu chột dạ. Chẳng lẽ chị mình, anh Quý, anh Tiểu Long đã biết chuyện? - Nó lo lắng nghĩ - Hôm tụi Bò Trống Bò Lục vật tại thằng Khánh, các ông anh này đã có mặt tại đó và ra tay can thiệp, nhưng lúc đó đâu có ai nhắc gì đến tấm hình chim ưng này! Tại sao các ông anh bà chị mình lại biết? Hay là họ chỉ đoán mò và tìm cách “chặn đầu” mình?

Ý nghĩ sau cùng giúp Tùng yên tâm trở lại. Và quyết không để bị sập bẫy, nó nhìn bà chị, cố nặn ra một vẻ mặt ngây thơ hết biết:

- Thì hôm trước em đã nói rồi! Tụi em thích tấm hình này nên dán chơi vậy thôi!

Quý ròm lạnh lùng chen ngang:

- Dán chơi sao lại phải đóng tiền?

Tùng toát mồ hôi trán:

- Đóng tiền gì cơ?

Quý ròm chả buồn làm mặt hình sự nữa. Nó nhe răng cười hì hì:

- Thì đóng tiền hằng tuần cho Dũng Cò “chúa đẳng Chim Ưng” chứ đóng tiền gì!

Quý ròm cười, nhưng trong mắt Tùng, nụ cười của ông anh còm ròm này tự dưng trông “gian ác” dễ sợ.

- Bộ mọi người biết hết rồi ha?

Tùng ngơ ngàng hỏi lại, nom nó xụi lơ như người chết rồi. Trong cơn choáng váng, nó nghe tiếng Quý ròm như từ “cõi âm” vọng về:

- Nếu “mọi người không biết hết” thì chẳng ai nhin đỏi tới xem chiếc cặp của mày vào giữa trưa nắng chang chang thế này làm gì!

Nhỏ Hạng lắc đầu:

- Thật chị không ngờ! Lẽ ra những chuyện như thế này em phải cho chị hoặc ba mẹ hay để giúp đỡ em chứ! Việc gì phải nai lưng “đóng thuế” cho tụi trần lột đó!

- Nhưng Dũng Cò không phải tụi trần lột! - Tùng khịt khịt mũi - Chính nhờ Dũng Cò mà tụi em không bị bọn Bò Trống Bò Lục ăn hiếp !

- Trời ơi là trời! - Thấy thằng Tùng nổi hứng ca ngợi “ân nhân” Dũng Cò, Mạnh tưởng như có cả một bày kiến đang nhảy múa trong lỗ tai mình, liền ngoác miệng la lớn - Chẳng lẽ em không biết Dũng Cò chính là thủ lĩnh của tụi Bò Trống Bò Lục hay sao?

- Ai bảo anh vậy?

Tùng hỏi, mặt mày ngơ ngác như vừa rớt từ cung trăng xuống.

- Cần gì ai bảo! - Mạnh ưỡn ngực - Trước khi tới đây, tụi anh vừa choảng nhau với bọn chúng một trận ra trò, chẳng nhẽ tụi anh nhìn sai?

Trong khi Tùng đứng thuôn mặt ra thì Tiểu Long quay sang nhỏ Hạng, tặc tặc lưỡi:

- Chuyện đó cũng chẳng trách thằng Tùng được! Ngay cả tụi này thoát đầu cũng bị lừa! Chỉ mới vừa rồi, tình cờ bắt gặp Dũng Cò và bọn Bò Trống Bò Lục Bò Tứ ngồi với nhau tụi này mới biết được hành động mờ ám của bọn chúng thôi!

Nhỏ Hạng nhúm mày:

- Nhưng mình phải làm sao chặn tay chúng lại chứ! Chẳng lẽ cứ để...

Tiểu Long mỉm cười ngắt lời:

- Chuyện đó thì Hạng khỏi phải lo! Âm mưu đã bị phát hiện, bọn chúng chẳng dám hoành hành nữa đâu!

Tùng chớp mắt, rụt rè:

- Thế còn hai cuốn sổ liên lạc của bạn em...

Mạnh huơ tay:

- Yên chí! Hai tên Bò Lục Bò Trống đã hẹn tụi thằng Khánh trưa mai đem tiền tới gốc đường hôm nọ để chuộc, bọn mình sẽ đến đó bắt chúng tự nguyện giao trả...

- Thôi đi mày ơi! - Quý ròm “xi” một tiếng - Trưa mai để gì bọn chúng chịu đến chỗ hẹn!

- Sao anh biết? - Mạnh trố mắt.

- Sao lại không biết! - Quý ròm cười khẩy - Khi hẹn với tụi thằng Khánh, bọn chúng đâu đã biết âm mưu của chúng rôt cuộc bị tụi mình khám phá! Bây giờ mọi chuyện đã vỡ lở hết rồi, lại bị Văn Châu dọa báo công an nữa, có cho vàng bọn chúng cũng không dám chường mặt ra vào trưa mai đâu!

Nghe nhắc đến mình, Văn Châu liếm môi:

- Đó là tôi chỉ dọa thôi!

- Bạn dọa hay không dọa ai mà biết! - Quý ròm nhún vai - Muốn chắc ăn, bọn chúng buộc phải đề phòng trước!

- Dù sao đi nữa trưa mai mình cũng nên đến đó! - Nhỏ Hạnh chẳng buồn để ý đến luận điệu của Quý ròm, nó đẩy gọng kính trên sống mũi - Biết đâu bọn chúng lại chẳng nghĩ đến việc đem sổ tới trả để “đoái công chuộc tội”!

- Đúng rồi! Trưa mai mình cứ đến đó xem sao!

Quý ròm chưa kịp ngoác miệng cãi thì Văn Châu và Tiểu Long đã hòa theo nhỏ Hạnh khiến nó tức anh ách.

Chính vì lẽ đó mà hôm nay sau khi đợi dài cổ vẫn chẳng thấy bóng dáng tụi trấn lột đâu, Quý ròm liền thừa dịp lên tiếng xỏ xiên.

Tuy Quý ròm nói băng quơ nhưng nhỏ Hạnh biết ngay ông ban ròm này muốn ám chỉ mình, liền nheo nheo mắt:

- Làm gì mà Quý cẩn nhẩn cẩn nhẩn ghê thế! Hôm qua Hạnh cũng đã nghĩ đến chuyện bọn trấn lột sẽ không tới chỗ hẹn chứ bộ!

- Thôi đi, đừng có dóc! - Quý ròm nguýt dài - Nếu nghĩ vậy sao Hạnh còn xúi cả bọn ra đây đứng phơi nắng cả buổi thế?

Nhỏ Hạnh nheo miệng cười:

- Nhưng dù nghĩ như thế, ra vẫn cứ phải ra! Biết đâu bọn chúng giữ đúng lời hứa thì sao?

- Hạnh cứ “biết đâu, biết đâu” hoài! - Đang nhẩn như bị, chợt sức nghĩ ra chuyện gì mặt Quý ròm bỗng tươi hơn hớn. Nó nhìn Hạnh, lầu lỉnh - Bộ Hạnh tưởng biệt danh của bọn này giống Hạnh thì bụng dạ chúng cũng giống Hạnh hay sao?

Câu nói của Quý ròm khiến cả bọn đều trố mắt ngạc nhiên.

Đôi môi nhỏ Hạnh vẽ thành hình chữ O:

- Biệt danh của bọn chúng giống Hạnh? Nhưng Hạnh có biệt danh hồi nào?

Quý ròm cười “nham hiểm”:

- Hạnh có mà Hạnh quên đó thôi!

Mạnh kéo tay Quý ròm:

- Biệt danh của chị Hạnh là gì hở anh Quý?

- Chẳng lẽ mà cũng không nhớ ra! - Quý ròm tùm tùm - Đây nè, biệt danh của tụi “đô-mi-nô” là Bò Trống, Bò Lục, Bò Tứ, đúng không?

- Đúng! - Mạnh mau mẫn.

- Tất cả đều bắt đầu bằng chữ “bò”, đúng không?

Mạnh lại gật đầu:

- Đúng!

Quý ròm dang hai tay:

- Thì ở đây chị Hạnh mày cũng thế!

Mạnh gãi đầu nhăn nhó:

- Anh nói lòng vòng em chả hiểu gì cả! Thế biệt danh của chị Hạnh là gì?

- Ngốc ơi là ngốc! - Quý ròm cười toe - Chả lẽ ngoài hai chữ Bò Viên ra, chị Hạnh mày còn một biệt danh nào khác nữa hay sao?

Trong khi Tiểu Long và Mạnh ôm bụng cười bò thì nhỏ Hạng chồm phắt người sang Quý ròm:

- Cho Quý chết này!

Vừa nói, nó vừa thò tay ra ngắt khiến Quý ròm hoảng hốt vọt khỏi chỗ nấp.

- Coi chừng bọn chúng thấy! - Tiểu Long quỳnh quít gọi.

- Bọn chúng làm quái gì có ở đây mà thấy!

Quý ròm vẫn đứng ngoài đường nói chớ vào. Rồi nó ngoắt tay:

- Thôi, ra hết đi!

Sau một thoáng lưỡng lự, cả bọn lục tục bước ra khỏi chỗ nấp.

Thấy các ông anh bà chị không buồn “phục kích” tụi Bò Trống Bò Lục nữa, năm ông nhóc trường Hoà Mi liền đổ xô lại.

- Bây giờ sao hả anh? - Tùng thấp thỏm níu tay Tiểu Long.

- Sao là sao?

- Tụi Bò Lục Bò Trống có sẽ tới không?

Tiểu Long thở dài:

- Đến giờ này mà lũ hèn nhát đó vẫn không xuất hiện nghĩa là bọn chúng sẽ không tới!

- Chết rồi! Cuốn sổ của em! - Giọng Khánh lo lắng, vừa nói nó vừa bồn chồn đảo mắt nhìn quanh.

- Cuốn sổ của em nữa! - Ông nhóc đứng cạnh Khánh méo xệch miệng hùa theo.

Quý ròm nhìn ông nhóc:

- Mày tên gì?

Giọng ông nhóc ngân ngấn nước:

- Em tên Tường.

- Mày tên Tường hả? - Quý ròm hít vào một hơi. Vậy thì Tường này, mày đừng có giở cái thói “mít ướm” của bọn con gái ra nữa! - Đang nói Quý ròm bỗng giật mình liếc sang Văn Châu và nhỏ Hạnh nhưng thấy hai đứa này chẳng nhếch môi, nó yên tâm nói tiếp - Mày với thằng Khánh cứ thưa với cô giáo là những cuốn sổ của tụi mày hiện đang thất lạc đâu đó trong nhà, chưa tìm ra! Cứ hứa với cô giáo là tối đa trong vòng một tuần tụi mày sẽ đem nộp cho cô, rõ chưa?

- Một tuần? - Tường trố mắt.

Quý ròm gật đầu:

- Ừ, lâu lắm là một tuần!

Tường chớp mắt nghi ngại:

- Thế nhờ một tuần nữa anh vẫn không lấy lại được hai cuốn sổ cho tụi em thì sao?

- Mày đừng có nói xui! - Quý ròm sầm mặt - Tao đã nói một tuần, không có “thế nhờ” gì ở đây cả!

Thấy Quý ròm mặt mày sùng sộ, Tường hoảng vía nín thính. Nó khẽ liếc sang Tùng thấy thằng này nháy mắt ra hiệu liền quay mình lặng lẽ đi theo bạn.

Thế là năm ông nhóc đi trước, năm ông anh bà chị leo đèo theo sau, cả bọn thất thểu ra về, lòng đứa nào đứa nấy ngổn ngang tâm sự.

Chương 4

Tiểu Long hỏi Quý ròm:

- Mày nói thật không đấy?

- Thật chuyện gì?

- Thì chuyện hồi trưa chứ chuyện gì! Hồi trưa mày hứa với tụi nhóc là trong vòng một tuần sẽ tìm ra hai cuốn sổ cho tụi nó!

Quý ròm nhún vai:

- Thì tao đã nói rồi!

Tiểu Long vẫn nhìn chăm chăm vào mặt bạn:

- Nhưng mày căn cứ vào đâu mà hứa như thế?

Thấy thằng mập lẳng nhăng hỏi hoài, Quý ròm bực mình:

- Tao chẳng có căn cứ vào đâu cả!

Câu trả lời ngang phè của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn tò te:

- Nghĩa là mày đã hứa đại?

- Chẳng phải là hứa đại! - Quý ròm nhăn nhó - Tao nói là tao phải làm! Chỉ có điều hiện nay tao chưa nghĩ ra cách!

Mạnh xen vào:

- Hay là mình báo công an?

- Mày hử một tí là báo công an! - Quý ròm hừ mũi - Văn Châu dọa báo công an là để bọn chúng sợ mà giải tán “đảng Chim Ưng” thôi!

Mạnh bướng bỉnh:

- Nhưng nếu bọn chúng không chịu trả lại hai cuốn sổ thì mình cứ báo công an thật! Công an xộc vào nhà Dũng Cò lục lọi thế nào chẳng tìm thấy những cuốn sổ đó!

- Không được! - Quý ròm lắc đầu - Dũng Cò là anh em cô cậu của Văn Châu! Mình không thể đưa nó vào tù được!

Mạnh vò đầu:

- Thế chẳng lẽ mình chịu thua?

- Đúng rồi! - Tiểu Long đột ngột vỗ trán - Chuyện này mình có thể nhờ Văn Châu! Văn Châu bà con với Dũng Cò, nó có thể tới nhà Dũng Cò lân la để tìm cách đánh thó mấy cuốn sổ kia!

- Ủa nhỉ! Chuyện đơn giản thế mà tao lại chẳng nghĩ ra!

Quý ròm như bừng tỉnh, mặt nó tươi roi rói. Nhưng Quý ròm chỉ tươi được có vài tiếng đồng hồ. Tối đó, gặp Văn Châu, Quý ròm mới biết kế hoạch Tiểu Long đề nghị không đơn giản như nó tưởng.

Quý ròm vừa háo hức trình bày xong, Văn Châu lắc đầu ngay:

- Không được! Kế hoạch này không thể thực hiện được!

Quý ròm tưởng như có một thùng nước lạnh tạt vào ngực mình. Mặt nó nghệt ra:

- Sao lại không được?

Văn Châu tắc lưỡi:

- Ba mẹ tôi và ba mẹ Dũng Cò xưa nay không hợp nhau, hai bên rất ít khi qua lại! Bây giờ nếu tôi đột nhiên xuất hiện, chắc chắn Dũng Cò và cậu mợ tôi sẽ nghi ngờ!

Quý ròm không ngờ tình thế lại xoay ra như vậy. Nó lúng túng gãi gãi má rồi liếc sang Tiểu Long, mặt đầy thất vọng:

- Tội mình đành phải tính kế khác thôi!

Tiểu Long chưa kịp đáp thì Văn Châu bắt thần nói:

- Mình không đột nhập vào nhà Dũng Cò được nhưng có thể chặn nó ngoài đầu hẻm!

Mặt Quý ròm vừa xịu xuống lập tức tươi lên:

- Hay đấy ! Tội mình cần phải trực tiếp gặp nó!

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi:

- Nhưng gặp nó để làm gì?

- Sao mày ngờ ngẩn thế? - Quý ròm nhướn mày - Gặp nó tất nhiên là để đòi hai cuốn sổ chứ để làm gì!

- Thế nhờ nó kiên quyết không trả? - Giọng Tiểu Long vẫn chưa hết băn khoăn.

- Thì cứ gặp nó rồi hăng tính! - Quý ròm phẩy tay - Nếu nói chuyện phải quấy không ăn thua thì mình dùng tới chân tay!

- Dùng tới chân tay của ai?

Tiểu Long thỉnh linh hỏi thăm hông một câu khiến Quý ròm ngớ ra như thằng bù nhìn giữ dưa, mãi một hồi mới lấp ba lấp bắp:

- Thì dĩ nhiên là... chân tay của mày!

Nói xong, thấy Văn Châu và thằng Mạnh che miệng cười khúc khích, Quý ròm sực tỉnh liền quay sang Tiểu Long, gằm gừ:

- Tao không giỡn với mày à ghen!

Tiểu Long làm mặt tỉnh:

- Thì tao cũng đâu có giỡn! Dũng Cò chẳng phải tay vừa, trước khi đến gặp nó tội mình phải phân công đầu đó rõ ràng chứ bộ!

Quý ròm chưa kịp phản ứng thì Mạnh đã hoa tay bô bô:

- Đúng rồi đó! Võ nghệ của anh Tiểu Long và chị Văn Châu mà cộng với đầu óc của anh Quý và chị Hạnh thì bọn Dũng Cò chỉ có nước đầu hàng!

Đang định ngoác miệng cãi nhau với Tiểu Long, chợt nghe thằng Mạnh lên tiếng ca ngợi "đầu óc" của mình, Quý ròm khoái chí cười tít mắt, quên hẳn chuyện sập bẫy thằng mập vừa rồi. Nó nhún vai:

- Khỏi cần nhờ Hạnh! Mình tao đủ đối phó rồi!

Rồi nó quay sang Văn Châu:

- Chờng nào bạn dẫn tội này đến nhà Dũng Cò?

- Ngay bây giờ!

- Ngay bây giờ? - Cả Quý ròm lẫn Tiểu Long đều tròn xoe mắt.

Văn Châu gật đầu:

- Bây giờ trời tối, tôi ra khỏi nhà không ai biết! Hơn nữa, Dũng Cò đi lông bông cả ngày, đến giờ này mới dễ gặp nó!

Cả bọn lập tức rùng rần kéo đi.

Quả như lời Văn Châu, Dũng Cò là chúa rong chơi. Bọn Quý ròm đứng lấp ló trước cửa nhà nó nhìn trộm cả buổi, vẫn chẳng thấy nó đâu. Trong nhà chỉ có ba nó đang ngồi nhậu tì tì bên bàn, thỉnh thoảng lại quay đầu ra sau chắc là định sai mẹ nó mua thêm rượu nhưng chẳng thấy ai ừ hử, ông cẩu tiết chửi vang nhà.

Văn Châu thì thào:

- Dũng Cò không có nhà!

Tiểu Long liếm môi:

- Bây giờ mình tính sao?

- Ra đầu hẻm đứng đợi! - Văn Châu hát đầu - Chắc Dũng Cò cũng sắp về tới rồi!

Cả bọn lại lục tục kéo trở ra đường lộ, nép mình sau gốc me.

Nhưng làm như Dũng Cò biết bữa nay mình bị “phục kích” hay sao ấy! Đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua mà chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Quý ròm thò tay xuống chân đập muỗi bép bép, miệng không ngớt lầu bầu:

- Chốn gì mà muỗi mòng quá trời! Đứng giữa thành phố mà cứ tưởng như đang ở trong rừng ấy!

Tiểu Long “khều nhẹ”:

- Mà ở trong rừng hời nào mà biết?

- Cần gì phải ở! Chỉ xem phim tao đã biết khối chuyện!

- Xí! Xem phim thì nói làm gì!

- Sao lại không nói làm gì! mà toàn xem phim võ thuật, chả bao giờ chịu xem phim khoa học nên mà...

- Thôi đừng cãi nữa! - Văn Châu tặc lưỡi can thiệp - Đằng sau nhà Dũng Cò có một cái ao rau muống! Muỗi từ đó bay ra!

Giọng Quý ròm vẫn bực bội:

- Muỗi ở đâu bay ra mặc xác chúng! Đợi thêm mười phút nữa nếu Dũng Cò vẫn không xuất hiện, tụi mình rút!

Quý ròm vừa nói dứt câu, một bóng người lênh khênh đã từ xa tiến lại. Mạnh nín thở:

- Dũng Cò?

Văn Châu trầm giọng:

- Đúng nó rồi!

Dũng Cò không biết mình đang bị theo dõi. Nó huýt sáo miệng, tay thọc túi quần, rảo bước một cách ung dung. Nhưng khi sắp sửa ngoặt vào hẻm, vẻ ung dung đó lập tức biến mất.

Dũng Cò há hốc miệng khi thấy Tiểu Long đứng chắn ngang trước mặt mình. Nó chôn chân đến một lúc mới trấn tĩnh lại được:

- Thì ra là mày đấy!

Vừa nói Dũng Cò vừa gục gặc đầu.

- Chính tao đây! - Tiểu Long tươi cười - Mày vẫn khỏe chứ?

Dũng Cò thừa biết đối phương cất công mò đến tận đây không phải chỉ để hỏi thăm sức khỏe của mình. Vì vậy nó chẳng buồn trả lời câu hỏi của Tiểu Long, mà chột dạ ngoảnh:

- Tụi kia đâu?

- Tụi nào?

- Còn tụi nào nữa! Đám bạn của mày ấy!

Hồi vừa dứt câu, Dũng Cò đã giật bắn người khi nghe cái giọng bốn cột của Quý ròm thỉnh thoảng vang lên sát sau lưng:

- Cảm ơn sự quan tâm của mày! Tụi tao đang ở đây nè!

Dũng Cò quay phắt lại, mặt ngệt ra. Đang sững sờ, chợt nhìn thấy Văn Châu đứng cạnh Quý ròm và Mạnh, nó hậm hực nhìn xoáy vô mặt bà chị, răng nghiến ken két:

- Thì ra là mày! Chính mày đã dắt bọn này tới đây!

- Đúng vậy ! - Văn Châu khoanh tay trước ngực, giọng lạnh lùng - Tao dẫn các bạn tao tới đây để lấy lại hai cuốn sổ hôm nọ!

- Đừng hòng! - Dũng Cò hét lên.

Văn Châu nhếch mép:

- Chính hai tên Bò Trổng Bò Lục hôm trước đã hện bọn nhóc đem tiền đến chuộc lại hai cuốn sổ kia mà! Sao tụi mày thất tín thế?

- Đó là chuyện của hai thằng Bò Trổng Bò Lục, chẳng liên quan gì đến tao! - Dũng Cò đáp ngang phè.

Quý ròm hừ giọng:

- Chứ chẳng phải hai thằng đó làm theo lệnh của mày sao?

- Muốn biết bọn chúng làm theo lệnh của ai, tụi mày đi tìm bọn chúng mà hỏi! - Dũng Cò nhún vai, rồi nó quắc mắt nhìn Tiểu Long - Tránh đường cho tao đi!

Tiểu Long khụt khịt mũi, chẳng buồn nhích chân:

- Mày định ra lệnh cho tao ư?

Dũng Cò sôi máu:

- Mày có chịu tránh đường không?

- Muốn tao tránh đường thì dễ thôi! - Tiểu Long chìa tay ra - Mày trả hai cuốn sổ liền lạc đây!

Dũng Cò nhổ toẹt một bãi nước bọt:

- Không đời nào!

- Vậy thì mày cũng “không đời nào” về tới nhà được! - Quý ròm lại bắt thần lên tiếng.

Giọng điệu khiêu khích của Quý ròm vang lên từ sau lưng khiến Dũng Cò ứa gan. Ứa gan nhất là nó không ngờ lại bị đối phương gây khó dễ ngay trên lãnh địa của mình. Nhưng mọi việc xảy ra quá bất ngờ làm Dũng Cò không kịp ứng phó. Đã có lúc nó định liều mạng xông bừa ra nhưng nó vội dẹp bỏ ngay ý nghĩ điên rồ đó. Tiểu Long chặn phía trước, Văn Châu cản phía sau, hai đứa đều thuộc hàng ”vô lâm cao thủ, nó chẳng dễ gì đánh tháo.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Dũng Cò chép miệng xuôi xị:

- Không cho tao đi thì thôi! Tao cũng cóc thèm vào nhà nữa!

Nói xong, Dũng Cò quay mình đi ngược lại hướng cũ.

Hành động đột ngột của Dũng Cò khiến Tiểu Long, Văn Châu và Mạnh sững sờ gương mặt nhìn. Trong bọn chỉ có Quý ròm là kịp phản ứng.

- Đứng lại đó! - Vừa quát Quý ròm vừa đưa tay cản - Hôm nay nếu mày không đưa hai cuốn sổ kia ra thì mày đừng mong rời khỏi chỗ này!

Dũng Cò lừ mắt nhìn Quý ròm, giọng khinh thị:

- Mày định dựa vào đôi tay trói gà không chặt của mày chắc?

Cú phản đòn của Dũng Cò chẳng khiến Quý rờn nao núng. Nó ngoảnh sang bên cạnh, chỉ tay vào Văn Châu, cười hì hì:

- Cỡ mày, chẳng cần đến tao ra tay! Bạn tao đây sẽ cho mày biết thế nào là “lẽ độ”!

Dũng Cò liếc Văn Châu, cặp mắt loé lên:

- Bộ mày quyết ăn thua đủ với tao sao Văn Châu?

Câu hỏi của Dũng Cò làm Văn Châu bối rối. Thực bụng nó cũng chẳng muốn “đổi đầu” với đứa em họ ngổ ngáo này. Ba mẹ của Dũng Cò với ba mẹ nó vốn xích mích xưa nay, nó chẳng muốn tạo thêm hiềm khích giữa hai gia đình. Vả lại, Văn Châu nhú mày thâm nhủ - “đảng Chim Ưng” của Dũng Cò từ nay có lẽ không còn là mối đe dọa đối với bọn học trò trường Hoà Mi nữa, mình chẳng nên dấn nó vào đường cùng làm gì! Nghĩ vậy, Văn Châu khẽ hắng giọng, ôn tồn:

- Dù sao tao với mày cũng là chỗ chị em...

Văn Châu nói chưa dứt câu, Dũng Cò đã khinh khỉnh cắt ngang:

- Đừng có giả giọng đàn chị ra với tao! Tóm lại, bữa nay mày có muốn ra tay đánh nhau với tao hay không, cứ nói thẳng ra!

Văn Châu điềm nhiên:

- Tao chỉ muốn chuộc lại hai cuốn sổ kia thôi!

- Chuộc? - Dũng Cò nhướn mày.

Văn Châu gật đầu:

- Đúng vậy ! Nếu mày không chịu trả thì tao sẵn sàng chuộc! Chẳng phải ngay từ đầu tụi mày đã có ý đồ sao?

- Chuộc ngay bây giờ ư? - Dũng Cò vẫn thao láo mắt.

- Ngay bây giờ thì không được!

- Tại sao?

Văn Châu tắc lưỡi:

- Bây giờ tao không mang theo tiền! Nhưng nếu mày đồng ý, trưa mai tụi tao sẽ đợi mày ở quán nước hôm nọ!

- Tới đó để nộp mạng cho công an à? - Dũng Cò nhún vai - Hừ tao chả dại!

Văn Châu chớp mắt:

- Tao hứa sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài! Tụi tao chỉ cần lấy lại hai cuốn sổ thôi!

- Tao chả tin! - Dũng Cò một mực lắc đầu - Tốt nhất tụi mày hãy quên chuyện mấy cuốn sổ đi!

- Không được! - Quý rờn nóng nảy vọt miệng - Mày phải trả những cuốn sổ lại cho bọn nhóc! Nếu không, bọn chúng sẽ bị cô giáo phạt!

Dũng Cò cười khẩy:

- Đó chẳng phải là chuyện của tao! Hơn nữa tất cả đã muộn rồi!

- Cái gì? - Văn Châu, Quý rờn lẫn Tiểu Long, Mạnh cả bốn cái miệng cùng bật hỏi.

- Tao nói tất cả đã muộn rồi! - Dũng cò hấp háy mắt về khoái trá - Những cuốn sổ nọ tao đã đốt bét mất rồi!

Tiểu Long bước tới một bước, giọng đanh lại:

- Đừng xạo! Mày đốt hồi nào?

- Tao đốt tối hôm qua, tin hay không tùy mày! - Dũng Cò thần nhiên đáp, rồi đảo mắt một vòng, nó nhơn nhơn nói tiếp - Nếu tụi mày không còn gì để nói nữa thì tao xin phép “gút bai” nhé!

Nói xong, không đợi bọn Quý ròm kịp có ý kiến, Dũng Cò ung dung quay mình rảo bước. Quý ròm và Mạnh tức khí tính xông ra ngăn cản nhưng vừa dậm bước, hai đứa đã bị Văn Châu kéo lại:

- Thôi, mặc nó!

Mạnh ầm ụt:

- Sao lại mặc? Nó đã trả hai cuốn sổ lại cho mình đâu!

Văn Châu thở dài:

- Nếu Dũng Cò chưa đốt thì hai cuốn sổ đó hiện cũng không có trong người nó, có hạ gục lúc này cũng chẳng ăn thua gì!

Quý ròm hằm hằm:

- Thật tức chết đi được !

Tiểu Long trầm ngâm nhìn theo Dũng Cò một hồi rồi quay sang Văn Châu:

- Theo bạn, khi nãy Dũng Cò có nói thật không?

- Nói thật chuyện gì?

- Thì chuyện mấy cuốn sổ ấy! Có thật là nó đã đốt mấy cuốn sổ đó rồi không?

- Tôi không biết! - Văn Châu cắn môi - Nhưng có thể nó chỉ hù dọa!

Quý ròm lắc đầu:

- Chẳng có lý do gì để Dũng Cò đốt mấy cuốn sổ đó cả!

- Biết đâu được! - Mạnh chen lời - Nhỡ nó thù tụi mình chuyện phá vỡ kế hoạch làm ăn của nó, nó đem mấy cuốn sổ ra đốt cho hả tức thì sao! - Rồi Mạnh ngó lơ chỗ khác, nói băng quơ - Dù sao cũng chỉ có công an mới điều tra được thực hư trong chuyện này!

- Mày lúc nào cũng “công an, công an”! - Quý ròm trừng mắt nhìn ông em - Thôi, về nhà tính!

Vừa mở miệng “hiền kế”, bị ông anh nạt một tiếng, Mạnh xui lơ quay lưng rảo bước.

Tiểu Long và Văn Châu cũng chẳng nghĩ được mẹo gì, đành im lặng buồn bã đi theo

4. Tập 12 - Tiền Chuộc - Chương 05-06

Chương 5

Nhỏ Hạnh nói với Quý ròm:

- Không có chuyện đó đâu!

Quý ròm liếm môi:

- Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Dũng CÒ là đứa có “máu kinh doanh”. Nó không bao giờ bỏ qua dù một món lợi nhỏ. Do đó nó chả dại gì thiêu huỷ hai cuốn sổ kia!

Quý ròm bán tín bán nghi:

- Biết đâu đang trong lúc tức giận...

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, ngắt lời:

- Chính vì tức giận mà Dũng Cò không chịu trả lại hai cuốn sổ! Nhưng nó chỉ tức giận đến thế! Còn đốt hai cuốn sổ là chuyện không đời nào!

Quý ròm gãi đầu:

- Thế theo Hạnh, hiện Dũng Cò vẫn còn giữ hai cuốn sổ kia?

- Hạnh nghĩ vậy!

- Thế bây giờ tụi mình phải làm sao để lấy lại?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Cái đó thì Hạnh không biết!

Câu trả lời thật thà của nhỏ Hạnh làm Quý ròm xụi lơ. Nó nhăn mặt “xì” một tiếng:

- Vậy mà cũng nói!

Nhỏ Hạnh nhìn khuôn mặt đượm thất vọng của bạn, khe nhú mày:

- Có lẽ phải gặp một đứa nào đó trong tụi “đô-mi-nô”!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Gặp tụi “đô-mi-nô” làm chi? Tụi này chỉ có hành động theo lệnh của Dũng Cò chứ đâu có quyết định được gì!

- Tất nhiên là bọn chúng không quyết định được gì! Nhưng bọn chúng có thể làm “quân sư” cho thủ lĩnh của chúng!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Chẳng lẽ Hạnh muốn nhờ bọn chúng thuyết phục Dũng Cò trả lại sổ cho mình?

- Không phải là trả! - Nhỏ Hạnh cười khê- Đời nào Dũng Cò lại chịu trả dễ dàng thế! Mình chỉ nhờ tụi “đô-mi-nô” thuyết phục Dũng Cò đồng ý cho tụi mình chuộc lại thôi!

- Tôi chả hiểu gì cả! - Quý ròm vò đầu - Khi nãy Hạnh bảo Dũng Cò là đứa có “máu kinh doanh”, có nghĩa là nó giữ những cuốn sổ lại với mục đích kiếm tiền chuộc, vậy thì việc quái gì mình phải nhờ người thuyết phục! Đẳng nào nó chả bắn tiếng với tụi mình!

- Tất nhiên nếu mình không đi tìm nó thì sớm muộn gì nó cũng đi tìm mình để ra điều kiện! - Giọng nhỏ Hạnh trầm ngâm - Nhưng điều quan trọng là chẳng biết bao giờ Dũng Cò mới chịu bắt đầu đi tìm tụi mình! Hiện giờ đang cẩu tiết, chắc chắn nó sẽ “ngâm” hai cuốn sổ đó thật lâu cho mình sốt ruột chơi! Phần khác, nó cũng sợ tụi mình giăng bẫy. Trong khi đó thằng Khánh và thằng Tường đang cần sổ để nộp cho cô giáo! Chẳng lẽ Quý quên là Quý đã hứa với bọn nhóc trong vòng một tuần sẽ đem trả hai cuốn sổ về cho tụi nó hay sao?

Quý ròm quả quên bếng mất lời hứa của mình. Nghe nhỏ Hạnh nhắc, nó đỏ mặt ấp úng:

- Quên sao được mà quên!

Rồi để lấp liếm, nó vội vã chuyển đề tài:

- Thế Hạng chắc chắn Dũng Cò sẽ nghe lời bọn thuộc hạ của mình đấy chứ?

- Hạnh không biết! Nhưng có nhiều khả năng sẽ là như thế! - Nhỏ Hạnh đáp, mày nhú lại - Dù sao tụi mình cũng không còn cách nào khác! Tốt nhất là nên bắt tay vào việc đi tìm tụi “đô-mi-nô” ngay thôi!

Quý ròm lăm bằm:

- Nhưng tụi mình có biết mấy thằng “đô-mi-nô” hiện ở chỗ nào đâu mà “bắt tay” với chả “bắt chân”!

- Không biết thì hỏi!

- Hỏi ai?

Nhỏ Hạnh lắc mái tóc:

- Hỏi tụi thằng Tùng, thằng Đạt! Hạnh nghĩ trong đám học trò trường Hoà Mi thể nào cũng có đứa biết tung tích của tụi Bò Trổng Bò Lục!

Nhỏ Hạnh trước nay luôn liệu việc như thần. Nhưng lần này phỏng đoán của nó suýt chút nữa sai bét bè be. Tụi thằng Tùng, thằng Đạt không đứa nào biết Bò Lục Bò Trổng ở đâu. Cả lớp Bốn A cũng mù tịt!

Phải mất thêm hai ngày dò hỏi học sinh các lớp khác trong trường, Tùng mới có chút xúu manh mối. Nó hớn hờ chạy vù về nhà:

- Em hỏi được rồi!

Nhỏ Hạnh hồi hộp:

- Hỏi được tung tích của ai?

- Của Bò Lục!

- Ôi, hay quá! - Nhỏ Hạnh reo lên - Thế nhà nó ở đâu?

- Nhà ai cơ?

Nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Thì nhà Bò Lục chứ còn nhà ai! Em rõ lẩn thẩn!

Tùng liếm môi:

- Em đâu có biết nhà Bò Lục!

- Trời đất! Sao khi này em bảo em hỏi được rồi? - Nhỏ Hạnh dậm chân nhìn ông em.

Tùng gãi cổ:

- Em có bảo là em hỏi được nhà của Bò Lục đâu! Em chỉ dò la được tung tích của tên này thôi!

- Thôi được rồi, “tung tích” cũng được! - Nhỏ Hạnh thở dài - Thế “tung tích” của Bò Lục thế nào?

Tùng khịt khịt mũi:

- Một đứa bên lớp Bốn B nói là chiều nào nó cũng thấy Bò Lục xuất hiện dưới chân cầu Nhị Thiên Đường! Có thể tên này ở loanh quan đâu trong khu đó!

Tin tức của Tùng vô cùng giá trị. Ngay chiều hôm đó, nhỏ Hạnh, Văn Châu, Quý ròm, Tiểu Long và Mạnh lập tức có mặt trong một quán nước kế chân cầu Nhị Thiên Đường.

Thời gian chờ đợi trôi qua một cách nặng nề, căng thẳng.

Tiểu Long nhai nốt mấy cục đá vụn trong ly rồi quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh có chắc thằng Bò Lục ở khu này không?

- Làm sao Hạnh biết được! Hạnh chỉ nghe nói nó thường lảng vảng dưới chân cầu này thôi!

Quý ròm lâu bầu:

- Nhưng này giờ mình đâu có thấy nó!

- Mình cứ đợi thêm một lát nữa! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi - Nếu Bò Lục sinh sống ở khu vực này sớm muộn gì nó cũng sẽ lộ diện!

Cả bọn lại ngóc cổ trông ra đường. Nhưng lâu thật lâu, Bò Lục vẫn chẳng chịu xuất hiện.

- Thôi, tụi mình ra ngoài đi! - Quý ròm lại nói.

Nhỏ Hạnh trở mắt:

- Ra ngoài nào?

- Thì ra ngoài đường chứ ra ngoài nào! - Quý ròm nhăn nhó - Uống có mấy ly nước chẳng lẽ ngồi hoài ở đây!

- Ủ, phải đấy! - Tiểu Long gật đầu - Mình ra đằng trước đứng, nhường chỗ cho người ta bán!

Nhưng ý kiến của Quý ròm và Tiểu Long ngay lập tức gặp phải sự phản đối kịch liệt của Mạnh:

- Không ra ngoài được đâu! Đứng lù lù ngoài đó khác nào phơi mình cho Bò Lục thấy!

- Vậy thì tụi mình cứ ngồi trong này! - Văn Châu thành linh lên tiếng, vừa nói nó vừa cho tay vào túi - Tôi còn tiền đây! Mỗi người uống thêm một ly cóc-tai nữa!

Hên cho Văn Châu, số nó bữa nay không phải “hao tài”! Nó vừa móc tiền ra, chưa kịp kêu chủ quán thì Tiểu Long đã gọi giật:

- Khoan đã Văn Châu! Ai như thằng Bò Lục tới kìa!

Cả bọn vội vàng ngoảnh nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long.

Từ trên dốc cầu, một thằng nhai to con đang lững thững thả bộ xuống.

- Đúng là Bò Lục!

Mạnh chớp mắt nói. Thoạt đầu Mạnh hơi ngỡ ngàng, vì thằng Bò Lục trước mắt nó lúc này trong chẳng giống chút nào với thằng Bò Lục bặm trợn nó từng gặp trước đây. Mới cách nhau có mấy hôm mà Bò Lục đã thay đổi quá thể. Từ ngày “đăng Chim Ưng” ngưng hoạt động, mặt mày Bò Lục có vẻ hiền lành hơn.

- Đuổi theo đi!

Quý ròm nói, khi Bò Lục bắt đầu rẽ ngoặt vào con đường nhỏ cuối chân cầu.

Không đợi giục đến lần thứ hai, cả bọn nhanh ngời khỏi quán.

Bò Lục không biết có người đang bám đuôi. Nó vẫn tà tà rảo bước, chẳng tỏ vẻ gì vội vã.

- Cẩn thận đấy! - Quý ròm nhắc nhở cả bọn - Không quan sát kỹ, nó chui tọt vào hẻm thì hết mong mò ra!

Nhưng khác với suy nghĩ của Quý ròm, nhà Bò Lục không xa chân cầu bao lắm. Nhà nó cũng chẳng ở trong hẻm. Đi chừng vài chục mét, Bò Lục rẽ vào một căn nhà nhỏ nằm ngay sau gốc điệp vàng bên đường.

- Nhà nó đấy hả? - Mạnh bật hỏi.

- Chắc vậy! - Nhỏ Hạnh đáp.

- Chưa chắc! - Tiểu Long đột ngột lên tiếng.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Long nói vậy?

Tiểu Long chớp mắt:

- Tôi thấy bộ tịch thằng này có vẻ lăm la lăm lét! Nếu đây là nhà nó chẳng việc gì nó phải đi đứng rón rén như thế!

Quý ròm tỏ ra đồng tình với nhận xét của Tiểu Long. Nó gật gù:

- Lạ thật đấy! Mình lại gần xem sao!

Mạnh hăng hái:

- Ủ, tiến lên đi! Mình phải chặn tay nó lại! Biết đâu nó chẳng định vào đây đánh cắp một món gì đó!

Lời “hô hào” của thằng Mạnh hiếu chiến làm cả bọn bất giác nín thở. Mười cái cằm chân thập thò nhích tới. Cực kỳ thận trọng.

Chương 6

Tiểu Long không phải là một đứa nhận xét tình huống. Nhưng lần này nó nói trúng phóc.

Mặt mày Bò Lục lúc đặt chân qua ngưỡng cửa trông nháo nhác cứ như quạ vào chuồng lợn chứ không phải là thằng Bò Lục vào nhà.

Thậm chí khi đã vào hẳn trong nhà rồi, cặp mắt cứ lảo liên dòm quanh dòm quất.

- Thôi đừng có trông ngang liếc ngửa nữa! Dì ở đây nè!

Tiếng dì nó thành linh phát ra từ chỗ cửa ngách làm nó giật bắn.

- Dì làm cháu hết hồn! - Bò Lục càu nhàu.

- Đừng đổ lỗi cho dì! Nếu cháu không làm gì sai quấy thì chẳng việc gì cháu phải hết hồn!

- Sao dì lại nói thế? - Bò Lục chớp chớp mắt, cố làm ra vẻ ngơ ngác - Cháu có làm chuyện gì sai quấy đâu!

- Lại còn chối nữa! - Đang tươi cười, dì nó bất thần nghiêm mặt lại - Thế nếu không phải cháu thì ai đã đánh thó chiếc mâm đồng trong nhà?

- Làm sao cháu biết được!

Bò Lục kêu lên bằng giọng oan ức.

- Hừ! Không biết!

- Cháu không biết thật mà! - Bò Lục chà tay lên mũi - Hay dì cho ai mượn mà dì quên rồi!

Không thấy dì đáp, Bò Lục lại thấp thỏm gãi đầu:

- Nếu không vậy thì có thể ăn trộm đã vào nhà ta!

Dì nó gật gù:

- So với chuyện đem cho mượn, giả thuyết này xem ra hợp lý hơn!

- Thấy chưa! - Bò Lục mừng rơn khi thấy dì tán đồng nhận định của mình - Thế mà dì cứ nghi oan cho cháu! Dứt khoát là kẻ trộm đã vào nhà mà mình không biết!

- Đúng thế! - Dì nó thừa nhận - Thừa lúc mình ngủ mê, kẻ trộm khôn ngoan đã lẻn vào đem chiếc mâm đồng ra khỏi nhà!

Mặt Bò Lục tươi như hoa:

- Hẳn là thế rồi! Chứ nếu nó đột nhập vào nhà lúc dì còn thức thì nó đã bị tố cổ từ đời tám hoánh còn đâu!

Dì nó chép miệng:

- Và vào lúc tờ mờ sáng thừa khi các nhà hàng trong xóm còn chưa mở cửa nó đã vội vã ôm chiếc mâm đồng chuồn đi!

Tới đây thì Bò Lục cười hết nấc. Nó lo lắng hỏi lại:

- Dì nói sao cơ?

- Dì nói là kẻ trộm ranh mãnh kia chắc chắn đã đem chiếc mâm đồng ra khỏi xóm vào lúc tờ mờ sáng nay.

- Sao dì biết? - Bò Lục hỏi mà bụng thót lại.

- Thì dì chỉ phỏng đoán thế thôi - Dì nó vừa nói vừa liếc nó - Cháu nghĩ xem có đúng không! Chắc chắn đó là thời điểm thích hợp nhất để kẻ trộm tẩu tán chiếc mâm đồng của nhà ta! Giả sử cháu là kẻ trộm đó, cháu cũng sẽ hành động như thế chứ?

- Giả sử là cháu ư? - Bò Lục gãi đầu gãi áp úng - Ờ, ờ, có lẽ cháu cũng sẽ ra tay vào lúc trời còn mù mịt như vậy!

Đang nói, Bò Lục bỗng chợt dạ kêu lên:

- Nhưng sao dì lại...

- Thì dì chỉ giả sử thôi mà! - Dì nó mỉm cười cắt ngang - Có gì mà cháu phải hốt hoảng lên thế!

Bò Lục nhăn nhó:

- Nhưng cháu không thích bị so sánh như thế!

- Thôi được! - Dì nó dễ dãi - Dì sẽ không “giả sử” nữa! Nhưng mà cháu này!

- Sao ạ? - Giọng Bò Lục hồi hộp.

Dì nó thủng thỉnh:

- Người tính dù sao cũng không bằng trời tính cháu ạ!

- Sao kia?

Hết “sao ạ” tới “sao kia”, Bò Lục đã hoang mang lắm. Nó hỏi mà mắt cứ len lét liếc trộm dì nó, cố phán đoán xem cái kiểu nói chuyện úp úp mở mở của dì rốt cuộc rồi sẽ dẫn dắt câu chuyện đứng tim này tới đâu.

Dì nó vẫn tiếp tục nói bằng giọng thản nhiên:

- Tên trộm nọ rất tinh quái. Nó đã tính toán mọi chuyện đâu vào đấy cả. Nhưng có một điều nó không ngờ...

- Điều gì kia? - Bò Lục nuốt nước bọt.

- Dù nhà trong xóm chưa ai thức nhưng vẫn có người trông thấy tên trộm!

Bò Lục như muốn ngừng thở:

- Có người trông thấy?

- Đúng thế! - Dì nó gật đầu - Tên trộm quên rằng ở lò bánh mình ngoài đầu đường bao giờ người ta cũng thức suốt đêm...

Mặt Bò Lục xám như chàm đỏ. Dì nó càng kể thì nó càng giật thon thót. Sáng nay quả nó đã đánh thó chiếc mâm đồng đem đi bán ngoài chợ Kim Biên. Từ ngày “đăng Chim Ưng” ngưng hoạt động, túi nó lúc nào cũng rỗng tuếch rỗng toác. Mà nó lại quen tiêu xài như những ngày “ăn nên làm ra”. Thế là nó nghĩ đến chuyện đánh thó một món gì đó trong nhà. Đồ đạc của dì nó lại chẳng có gì đáng giá, chỉ mỗi chiếc mâm đồng là có thể nẩy ra tiền. Nó ra tay lúc trời chưa hừng, tưởng đã chắc ăn, nào ngờ...

- Có thể người ta trông nhầm đấy dì ơi! - Bò Lục cố vớt vát - Thức suốt đêm ai chả mờ cả mắt...

- Nhầm thế nào được! - Dì nó tặc lưỡi - Chiếc mâm đồng sáng choé, ôm đi ngồi ngồi thế kia, ai mà chả nhìn ra!

- Người ta xạo với dì đấy thôi! - Bò Lục tức tối kêu lên - Cháu đã bọc chiếc mâm trong một lớp vải, làm sao...

Đang hăm hực, sức nhận ra mình vừa rơi vào bẫy của dì, quai hàm Bò Lục bỗng dờ ra.

- Thế là hết chối rồi nhé! - Dì nó gí tay vào trán nó.

Mặt đỏ tới mang tai, Bò Lục tìm cách chống chế:

- Nhưng mà...nhưng mà...

- Nhưng mà sao? - Dì nó nhếch mép vẽ chế giễu.

Bò Lục gãi tai:

- Nhưng mà cháu lén bán chiếc mâm để... đóng tiền học thêm chứ bộ!

Dì nó như không tin vào tai mình:

- Bán chiếc mâm để đóng tiền học thêm?

- Thì thế!

- Thế sao cháu không hỏi tiền dì mà lại hành động vụng trộm như vậy?

- Tại cháu không muốn dì phải lo lắng cho cháu! - Giọng Bò Lục hiền như bọt.

- Chà, chà, thương dì ghê nhỉ! - Dì nó nói, chẳng rõ có tin lời nó hay không.

Bò Lục lại gãi gãi tai và nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đã sắp sửa thoát nạn.

Nhưng dì nó không để cho nó mừng lâu. Dì nó nghiêm mặt:

- Đổng tiền học sao giờ này mới mò về nhà? Người ta nhốt cháu từ sáng đến giờ trên trường hay sao?

- Dì chẳng biết gì hết! - Bò Lục nhăn mặt, dĩ nhiên là chẳng phải oan ức gì mà chính là cố kéo dài thời gian để nghĩ cách chạy tội - Đổng tiền xong, cháu phải đi học ngay chứ bộ! Rồi một giờ chiều cháu lại phải trở vào lớp học tiếp, cháu đâu thể chạy về nhà ăn cơm được!

- Cháu siêng học tự bao giờ thế?

Dì nó hỏi, bán tín bán nghi. Rồi quét mắt khắp người nó như để tìm xem sơ hở của nó nằm ở đâu trên người, dì nó hừ mũi, giọng đắc thắng:

- Thế tập vở của cháu đâu? Dì chưa từng thấy ai đi học mà không mang theo tập vở bao giờ!

- Tập vở hả?

Bò Lục lúng túng, nó không ngờ dì nó lại soi mói từng li từng tí như thế. Nhưng Bò Lục không phải là đứa chậm chạp. Ngay lập tức nó nghĩ ra được một kế, liền vò vò đầu:

- Chết rồi! Dì hỏi cháu mới nhớ! Khi nãy ghé chơi nhà bạn, cháu để quên tập vở ở đằng đó rồi! Để cháu chạy đi lấy!

Nói xong, không để cho dì nó kịp vặn vẹo, Bò Lục lập tức quay mình phóng vù ra cửa, bộ tịch hối hả còn hơn chạy giặc.

Nhưng ý đồ “đào tẩu” của Bò Lục nhanh ng bị phá sản.

Vừa bước chân qua khỏi cửa, nhác thấy bọn Quý ròm đang đứng lủ khủ ngay trước nhà, Bò Lục bỗng chết trân. Cuộc ng đầu bất ngờ này khiến cặp mắt nó trợn tròn, đôi môi mấp máy một hồi mới gắng gượng lắp bắp:

- Tụi mày muốn gì đây?

Quý ròm mỉm cười:

- Tụi tao muốn tới thăm mày!

Thái độ của Quý ròm khiến Bò Lục càng thêm hoang mang. Trong khi nó chưa biết phải ứng phó như thế nào trước tình huống gay cấp này thì dì nó đã lẹ xep bước ra.

Thấy vậy, Bò Lục càng hãi. Thế này thì hỏng bét! Bọn này mà nói huých toẹt chuyện mình cấu kết với Dũng Cò trấn lột tụi học trò thì mình chỉ có chết với dì!

Dì của Bò Lục không biết cháu mình sắp xỉu tới nơi. Dì vui vẻ bảo bọn Quý ròm:

- Các cháu vào nhà chơi đi!

Rõ ràng dì tưởng bọn Quý ròm là bạn học của cháu mình. Nhất là sự xuất hiện của bọn Quý ròm lại tình cờ trùng hợp với câu nói dối của Bò Lục. Nó vừa bảo nó chơi ở nhà bạn thì bạn nó đã kéo tới tìm nó.

Trước lời mời niềm nở của dì Bò Lục, bọn Quý ròm đành đưa mắt nhìn nhau và rụt rè bước vào nhà. Theo sau là Bò Lục, mặt mày như đưa đám.

- Các cháu là bạn học với Bửu phải không? - Dì Bò Lục tươi cười hỏi nhỏ Hạnh.

- Dạ! - Nhỏ Hạnh cúi đầu đáp, bụng nghĩ: thì ra tên của Bò Lục là Bửu.

- Thế sáng nay các cháu có đổng tiền học thêm không?

Câu hỏi của dì Bò Lục làm nhỏ Hạnh ngớ người ra. Nó ngần ngừ nhìn sang Bò Lục, thấy thằng này đang nhìn lại nó, ánh mắt lộ vẻ cầu khẩn, liền gật đầu:

- Dạ, có ạ!

Dì Bò Lục thở phào:

- Thế mà dì lại nghi oan cho thằng Bửu! Hoá ra nó bán chiếc mâm đồng để đóng tiền học thêm thật!

Rồi quay sang Bò Lục, dì trách:

- Lần sau những chuyện như vậy, cháu phải nói với dì. Dì sẽ kiếm tiền đóng cho cháu. Đừng lén lấy đồ đạc trong nhà đi bán như vậy nữa, nhớ chưa!

- Dạ, nhớ!

Bò Lục lí nhí đáp, miệng nó trả lời dì nhưng ánh mắt lại nhìn nhỏ Hạnh với vẻ biết ơn.

- Thôi, cháu đi theo các bạn lấy tập về đi!

Dì nó lại nói, giọng đã trở nên hoà hoãn. Mặt mày bọn Quý ròm đứa nào đứa nấy trông đàng hoàng, sáng sủa, ăn nói lại ngoan ngoãn, lễ phép khiến dì yên tâm lắm lắm. Thằng cháu nghịch ngợm của dì kết bạn với những đứa như thế thì dì đỡ phải lo lắng biết bao.

Dì mỉm cười nhìn Bò Lục riu riu bước ra cửa. Bọn Quý ròm chào dì rồi cũng quay mình hấp tấp đi theo

- Này! - Vừa ra khỏi nhà, Quý ròm liền rảo bước lên ngang Bò Lục, hắng giọng gọi.

- Muốn gì lát ra ngoài kia nói! Coi chừng dì tao nghe thấy! - Bò Lục gầm gừ trong cổ họng, vẻ lo lắng.

Thái độ của Bò Lục khiến Quý ròm vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Nó không ngờ một đứa như thằng Bò Lục lại sợ dì nó đến thế.

Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm mở miệng:

- Nếu mày sợ dì mày thì mày đâu đã đánh cắp chiếc mâm đồng đem đi bán, đúng không?

Trước câu hỏi các cố của đối phương, Bò Lục không nói gì, chỉ khịt khịt mũi.

Quý ròm vẫn chưa chịu buông tha:

- Nhưng mày bán chiếc mâm đồng đâu phải để đóng học phí, đúng không?

Bò Lục vẫn không trả lời, cứ cầm đầu rảo bước. Khổ nỗi, cây muốn lặng nhưng gió chẳng chịu ngừng. Giọng Quý ròm vẫn lải nhải bên tai nó:

- Thế là mày không những phạm tội đánh cắp mà còn phạm cả tội nói dối, đúng không?

Đến đây thì Bò Lục hết nhịn nổi. Mặt nó quạu đeo:

- Đúng! Mày nói đúng tất! Thế thì sao?

Quý ròm cười tươi:

- Chả sao cả! Tao chỉ hỏi cho biết vậy thôi!

Bò Lục lừ mắt:

- Mày định méc lại với dì tao chứ gì?

- Không có đâu! - Nhỏ Hạnh đứng bên cạnh mỉm cười lên tiếng - Nếu tụi mày định làm chuyện đó thì chẳng cần phải đợi đến bây giờ!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Bò Lục đỏ mặt. Ừ nhỉ, nếu tụi này muốn hại mình thì lúc này con nhỏ này chẳng việc gì phải bao che cho mình trước mặt dì! Thậm chí nếu muốn, tụi nó có thể tố cáo hàng lô hàng lố những chuyện tai quái khác của mình! Nhưng rõ ràng tụi nó đã không làm như vậy! Những ý nghĩ trong đầu giúp Bò Lục dần dần trấn tĩnh lại. Nhưng rồi nó lại ngần người ra:

- Thế các bạn tìm tôi có việc gì?

Bò Lục tự nhiên thay đổi cách xưng hô. Nó không “mày mày tao tao” nữa. Nó cũng không rõ tại sao lại như vậy. Thậm chí nó cũng không nhận ra sự thay đổi đột ngột đó.

Văn Châu bước tới một bước:

- Tụi này muốn lấy lại hai cuốn sổ liên lạc hôm nọ!

Nhận ra đối thủ cho mình “đo đất” bữa trước, Bò Lục thoáng biến sắc:

- Tôi không giữ hai cuốn sổ đó!

- Thế mấy cuốn sổ đó bây giờ ở đâu?

Bò Lục liếm môi:

- Hôm trước Dũng Cò giao cho thằng Bò Trống cất! Nhưng rồi sau đó Dũng Cò đã lấy lại!

Tiểu Long hít vào một hơi, nó hỏi Bò Lục nhưng mắt lại ngó Quý ròm:

- Thế hai cuốn sổ đó bây giờ còn không?

Bò Lục ngơ ngác:

- Còn không là sao?

- Tụi này muốn hỏi là hai cuốn sổ đó vẫn còn trong tay Dũng Cò hay đã bị đốt đi rồi?

- Bị đốt? - Bò Lục ngẩn tò te - Ai bảo các bạn vậy?

Quý ròm nhếch mép:

- Chính Dũng Cò bảo!

- Nó “trò” các bạn đó thôi! - Bò Lục nhún vai - Dễ gì thằng Dũng Cò chịu phí phạm một món lợi như thế!

Đang nói, sực nhận ra lời lẽ của mình phảng phất hơi hướm “đạo tặc”, Bò Lục sượng sùng đưa tay gãi gãi cổ.

Văn Châu gật gù:

- Thế ra những cuốn sổ đó vẫn còn?

- Dĩ nhiên là còn!

Bò Lục vừa đáp vừa ngo ngoáy đầu. Sự quan tâm của bọn Quý ròm đối với những cuốn sổ khiến nó cảm thấy nhột nhạt quá xá. Bởi hôm trước chính nó và Bò Trống đã ra tay tước đoạt những cuốn sổ này. Nếu bọn Quý ròm vẫn giữ thái độ thù địch với nó thì nó dễ xử trí hơn. Đằng này bọn Quý ròm chẳng có ý gì gây hấn, vừa rồi lại còn giúp nó thoát hiểm, bảo nó không lúng túng sao được!

Nhỏ Hạnh không để ý đến vẻ ngượng ngập của Bò Lục. Nó chớp mắt:

- Hai cuốn sổ vẫn còn thì tốt rồi!

Rồi nhìn thẳng vào mắt Bò Lục, nhỏ Hạnh hạ giọng:

- Bây giờ tụi này muốn nhờ bạn một chuyện...

Nhỏ Hạnh nói chưa dứt câu, Bò Lục đã lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được đâu! Chắc chắn là không được!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Bạn đã biết tụi này nhờ bạn chuyện gì đâu mà quả quyết không được!

Bò Lục tắc lưỡi:

- Các bạn định nhờ tôi đánh cắp hai cuốn sổ chỗ Dũng Cò chứ gì?

- Không phải là đánh cắp! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Tụi này chỉ nhờ bạn thuyết phục Dũng Cò cho tụi này chuộc lại hai cuốn sổ thôi!

Bò Lục ngạc nhiên:

- Chỉ vậy thôi ư?

- Chỉ vậy thôi! - Nhỏ Hạnh gật đầu.

Bò Lục so vai:

- Nếu vậy thì cần gì phải thuyết phục! Dũng Cò sở dĩ giữ lại hai cuốn sổ đó cũng chỉ mong kiếm tiền chuộc thôi!

Quý ròm hừ giọng:

- Nhưng Dũng Cò hiện nay chưa chịu đưa hai cuốn sổ đó ra! Mà tụi này thì lại cần gấp nội trong ngày mai hoặc ngày mốt!

Bò Lục thở dài:

- Đạo này tôi không còn gặp Dũng Cò thường xuyên như trước! Nhưng được rồi, tôi hứa với các bạn sáng mai tôi sẽ nói chuyện với nó!

- Thế thì cho tụi này cảm ơn trước nhé! - Nhỏ Hạnh cười nói.

Bò Lục cũng nhếch môi cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi giáp mặt bọn Quý ròm. Nhưng rồi sức nhớ ra một chuyện quan trọng, nó vội thu ngay nụ cười, giọng đột nhiên căng thẳng:

- Nhưng các bạn cũng phải hứa một điều!

Nhỏ Hạnh thần nhiên:

- Bạn nói đi!

Bò Lục nghiêm mặt:

- Tôi không muốn “bán đứng” Dũng Cò!

Bò Lục không nói thẳng nhưng những đứa có mặt đều hiểu. Bò Lục lo sợ bọn Quý ròm sẽ báo công an và bố trí bắt quả tang hành động “tống tiền” của Dũng Cò. Bò Lục sợ mang tiếng phản bạn.

- Bạn yên chí! - Nhỏ Hạnh lắc mái tóc - Sẽ không có ai ngoài tụi này biết chuyện trao đổi này đâu!

Văn Châu hừ mũi nói thêm:

- Bạn đừng quên Dũng Cò là em tôi!

Lời hứa của nhỏ Hạnh và sự nhắc nhở của Văn Châu làm Bò Lục yên tâm. Nỗi hoang mang bay biến, nó đứng đực giữa đường băng khuân nhìn theo bọn Quý ròm, lòng không rõ nên xem những đứa này là thù hay bạn.

5. Tập 12 - Tiền Chuộc - Chương 07-08

Chương 7

Trưa hôm sau, Bò Lục tìm đến quán nước quen thuộc trong hẻm, nơi xảy ra cuộc ng độ nảy lửa giữa “đảng Chim Ưng” và bọn Quý ròm cách đây mấy ngày. Đây chính là địa điểm tụ tập của băng Dũng Cò xưa nay.

Quả như Bò Lục dự đoán, vừa trở tới nó đã thấy Dũng Cò và Bò Tứ đang ngồi lù lù ở đó.

Vừa thấy Bò Lục dút đầu vô hẻm, Dũng Cò đã sầm mặt:

- Mấy hôm nay chúi vào xó nào vậy mày?

Bò Lục chậm rãi ngồi xuống ghế:

- Tao đi tìm trường ghi tên học thêm!

Bò Lục giở trò dóc tổ. Nhưng Dững Cò và Bò Tứ không phải dì nó. Dững Cò cười hê hê:

- Xạo đi mày! Trường chính của mày, một tuần lễ mày cũng chỉ dẫn xác tới đó có một, hai ngày, làm quái gì có chuyện học thêm!

Bò Tứ cũng nhe răng cười:

- Mấy ngày vừa rồi mày đi đâu, nói thật đi!

Mặt Bò Lục xịu xuống, giọng nó thật như đếm:

- Dì tao ốm, tao phải ở nhà!

Thấy Bò Lục đem dì ra làm bằng cớ, Dững Cò và Bò Tứ thôi cật vấn ngay. Chúng không nghĩ Bò Lục lại dám đi “trù ẻo” dì mình.

Nhưng không cật vấn Bò Lục thì chúng cũng chẳng biết kháo nhau chuyện gì. Trước khi Bò Lục tới, không khí quanh bàn nước đã nản lảm. “Đảng Chim Ưng” ngưng hoạt động vô thời hạn, chúng lại chưa nghĩ ra được kế hoạch “làm ăn” nào mới, đứa nào đứa nấy nói năng cứ ngọng nghịu, loay hoay như gà mắc tóc.

Thấy Dững Cò và Bò Tứ sau vài câu mào đầu, lại ngồi ngậm tằm, Bò Lục háng giọng hỏi:

- Làm gì tụi mày trầm ngâm ghê thế?

- Chán quá! - Dững Cò chép miệng - Đạo này rộng túi, lại chưa nghĩ được cách nào nẩy ra tiền, rã họng đến nơi rồi đây này!

Bò Lục vin ngay lấy lời than vãn của Dững Cò. Nó chớp chớp mắt:

- Thế “chiến lợi phẩm” hôm nọ đâu?

- “Chiến lợi phẩm” nào? - Bò Lục hỏi đột ngột, Dững Cò quên bég mắt vụ những cuốn sổ.

Bò Tứ ngồi bên nhanh nhẩu:

- Ý thằng Bò Lục muốn nói đến hai cuốn sổ liên lạc ấy!

- À! - Mặt Dững Cò tươi lên - Tao vẫn cất ở nhà!

Bò Lục liếm môi:

- Thế sao mày chưa bắt tụi nó đem tiền tới chuộc?

- Tao chưa muốn!

- Lại nói dóc! - Bò Lục nhếch mép - Mới than đói rã họng đây, bây giờ lại làm ra vẻ không cần tiền!

- Mày ngu quá! - Dững Cò khinh khỉnh - Không phải tao chê tiền nhưng lúc này mình đưa đầu ra là công an tó cổ ngay tấp lự!

- Ai bảo mày vậy?

Dững Cò phun nước bọt:

- Cần gì ai bảo! Chẳng lẽ tụi kia không biết gài bẫy tụi mình sao! Chỉ cần tao thò tay ra cầm lấy xấp tiền là “Hấp! Đưa tay lên!”. Thế là rồi đời!

Mô tả của thằng Dững Cò khiến Bò Lục ôm bụng cười sặc sụa:

- Trời ơi là trời! Dững Cò ơi là Dững Cò! Nghe mày nói, tao cứ tưởng như đang nghe mày kể chuyện phim không bằng!

Bò Tứ mấy hôm nay đang kẹt tiền, thấy Dững Cò lưỡng lự này giờ, nó đã ngứa ngáy lắm rồi. Vì vậy, nghe Bò Lục cả khĩa Dững Cò, nó liền hí hửng a dua:

- Đúng rồi đó! Tao nghĩ chẳng có chuyện gì xảy ra đâu!

Thấy hai tên đồng bọn hòa nhau công kích mình, Dững Cò nóng mặt:

- Tụi mày ngu bỏ xừ! Nếu không muốn tụi mình sập bẫy, tụi nó lại chẳng sốt ruột đi tìm tao nằng nặc xin chuộc lại hai cuốn sổ vô tích sự đó làm gì!

- Sao lại vô tích sự! - Bò Lục kêu lên - Đó là sổ liên lạc giữa nhà trường và phụ huynh mà lại!

- Nhưng những cuốn sổ này là của hai thằng nhóc trường Hoà Mi. Mà theo tao biết, hai thằng nhóc này đâu phải là anh em hay cháu chắt gì của tụi nó! Nếu không phải muốn lừa tụi mình vào tròng, việc gì tụi nó phải tích cực thế!

Lập luận của Dững Cò không phải là không có lý. Tất nhiên cái lý này dựa trên cách nghĩ cách sống của nó xưa nay. Nó không thể nào hình dung được có những người chịu vất vả vì kẻ khác mà không có một động cơ gì. Nó không tin bọn Quý ròm đêm hôm qua kéo lô kéo lốc tới nhà nó chỉ với mục đích cón con là gạ chuộc lại những cuốn sổ cho hai thằng nhóc trường Hoà Mi không quen biết kia. Chỉ Bò Lục là không nghi ngờ gì điều đó. Sau cuộc gặp gỡ bất ngờ với bọn Quý ròm tối hôm qua, nó lờ mờ nhận ra những đối thủ của nó không phải những đứa đáng ghét, thậm chí còn có vẻ tử tế hơn nó tưởng. Với những đứa như thế, việc lo lắng thu hồi giùm cho bọn nhóc hai cuốn sổ kia không có gì là khó hiểu.

Chuyện không khó hiểu, nhưng làm cho Dững Cò hiểu được cái chuyện dễ hiểu đó thì quả là gian nan. Bò Lục không tìm ra được lời lẽ nào để thuyết phục Dững Cò ngoài việc lặp đi lặp lại mỗi một câu:

- Không có chuyện đó đâu! Mày chỉ đa nghi Tào Tháo thôi!

Sự bướng bỉnh của Bò Lục làm Dững Cò đỏ quạu. Nó quát mắng:

- Làm gì mày cứ lải nhải mãi thế! Bộ mày thông đồng với tụi kia lừa tao vào bẫy chắc?

- Bậy!

Bò Lục tái mặt, vừa nói nó vừa quay đầu ngó lơ chỗ khác, sợ Dững Cò nhận ra sự bối rối của mình. Nó không thông đồng với bọn Quý ròm để gài bẫy Dững Cò nhưng quả nó có gặp gỡ tụi này thật. Vì vậy, tuy biết Dững Cò nổi đoá nói bừa, nó vẫn cảm thấy chột dạ.

Đang loay hoay chưa biết làm sao, sực nhớ ra một chuyện, Bò Lục liền ngoảnh mặt lại, cặp mắt sáng lên:

- Mày quên một điều!

- Điều gì? - Dững Cò hỏi, vẫn lằm lì.

- Con nhỏ Văn Châu kia là chị bà con của mày!

- Còn khuya! - Dững Cò nghiêng răng - Chị gì nó! Có ngày tao sẽ cho nó biết tay!

Bò Lục nhún vai:

- Nhưng dù mày không xem nó là chị, nó vẫn xem mày là em! Do đó nó sẽ không bao giờ kêu công an bắt mày!

- Tao không tin! - Dững Cò bĩu môi - Nếu tử tế nó đã không hứa theo tụi kia chống lại tao!

Sự cố chấp của Dững Cò khiến Bò Lục đâm chán. Nó ngồi ngấm ruồi bay, chả buồn làm “thuyết khách” nữa.

Bò Tứ ngồi vênh tai theo dõi, thấy Bò Lục không lay chuyển nổi quyết tâm của Dững Cò, bèn vọt miệng băng quơ:

- Nếu ai đó muốn kêu công an bắt mình thì họ đã kêu từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến lúc mình ngứa tay nhận tiền chuộc!

Bò Tứ nói vòng vèo nhưng ý tứ thì quá rõ. Dững Cò sững sờ:

- Mày đừng có hứa theo thằng Bò Lục!

- Tao chả hứa theo ai cả! - Thái độ của Dũng Cò khiến Bò Tứ tự ái - Sự thật là như thế!

- Sự thật cái cóc khô! - Dũng Cò cáu tiết - Nếu tao không nhận tiền chuộc thì công an chẳng có chứng cứ gì để “sờ gáy” tao cả!

Bò Tứ nhếch mép:

- Ai bảo mày là không có chứng cứ? Hàng lô hàng lốc tụi học trò trường Hoà Mi không phải là chứng cứ sao! Cứ mỗi đứa khai một câu đủ để tụi mình vào “nghỉ mát” trong khám Chí Hoà rồi!

Câu nói của Bò Tứ làm Dũng Cò biến sắc. Ủ nhỉ, nếu tụi kia muốn hại mình có lẽ chúng chả cần phí công gài bẫy mình làm gì! Nếu muốn, chúng có cả khối nhân chứng đang sờ sờ ra kia! Bụng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Dũng Cò vẫn lạnh như tiền. Đã lỡ ra oai với đồng bọn rồi, nó không thể thay đổi quyết định một cách dễ dàng được.

- Nhưng dù thế nào đi nữa tao cũng không trả lại hai cuốn sổ cho tụi nó trong lúc này! - Dũng Cò khịt khịt mũi - Tao phải trừng phạt tụi nó một cách đích đáng!

Lời phán ngang như cua của Dũng Cò làm Bò Tứ xiu như bún. Nó chán nản thở hắt ra:

- Tao chỉ góp ý vậy thôi! Mày muốn làm gì kệ mày!

Bò Tứ xiu kéo Bò Lục xiu theo. Trong khi Bò Lục tuyệt vọng nhớ đến lời hứa của mình với bọn Quý ròm thì một tia chớp thành linh xẹt ngang óc nó. Nó liền đưa hai tay lên trời, cổ lấy giọng trầm não:

- Thế là xem như tụi mình mất cả chì lẫn chài!

Dũng Cò đánh mắt sang Bò Lục:

- Trù ẻo gì đó mày?

- Chả trù cũng cầm như mất trắng! - Bò Lục vẫn tiếp tục cảm khái - Chẳng lẽ mày không biết hai cuốn sổ trong tay mày đang sắp sửa trở thành đồ vứt đi?

Dũng Cò cau mặt:

- Đừng nói xàm!

- Đứa nào nói bậy làm con! - Giọng Bò Lục ráo hoảnh - Sổ liên lạc là thứ sổ cần thiết, nếu mày cứ “ngâm” hoài không chịu cho tụi nhóc trường Hoà Mi chuộc lại, chắc chắn thầy cô chúng buộc phải cấp sổ mới! Thế là tụi mình công toi!

Lý lẽ của Bò Lục làm Dũng Cò giật thót. Bớ khỉ, nếu thằng Bò Lục không nói, mình đã quên bém mắt điều quan trọng đó, nguy thật! Dũng Cò gục gặc đầu. Và nó không buồn sừng sộ nữa. Mà toét miệng cười:

- Ủ nhỉ, thế thì đành phải cho tụi nó chuộc ngay lại hai cuốn sổ thôi!

Rồi nó đưa mắt ngó hai tên đồng bọn:

- Chiều nay phải bắn tin cho tụi nó biết là mình đồng ý cho tụi nó đem tiền tới chuộc! Đứa nào nhận nhiệm vụ “sứ giả” này?

- Để tao! - Bò Lục vọt miệng, cổ giấu vẻ mừng rỡ đằng sau nét mặt thản nhiên - Lát nữa tao sẽ đi tìm tụi nó! Nhưng mày định gặp tụi nó vào lúc nào, tại đâu?

- Càng sớm càng tốt! - Dũng Cò chém tay vào không khí - Bảo tụi nó là trưa mai bọn mình sẽ đợi tụi nó ở góc đường mày và thằng Bò Trống vẫn thường xuất hiện! Sổ sách và tiền bạc sẽ trao ngay tại đó!

Dũng Cò vừa nói dứt câu, Bò Lục đã vọt vàng đứng dậy:

- Được rồi, tao đi ngay đây!

Nhưng Bò Lục chưa đi ngay được. Mới đi vài ba bước, nó chợt nhận ra một điều quan trọng, liền dừng chân lại:

- Quên nữa! Mày chưa cho biết tụi nó phải đem theo bao nhiêu tiền để chuộc lại hai cuốn sổ!

Dũng Cò ưỡn người tới trước, đồng dặc:

- Hai trăm ngàn!

- Hai trăm ngàn? - Bò Lục hỏi lại bằng giọng sững sốt.

Dũng Cò hất mặt:

- Mày cho là ít hay sao?

Lối hỏi ngược nhuốm vẻ giễu cợt của Dũng Cò làm Bò Lục nhăn mặt:

- Sao hôm trước mày bảo mỗi cuốn sổ năm chục ngàn?

- Hôm trước khác bây giờ khác! - Dũng Cò găm gờ cay đắng - Hôm trước mình đâu có biết “đảng Chim Ưng” sẽ lâm vào tình cảnh bó tay bó chân như bây giờ! Lẽ ra bắt tụi nó ngoài tiền chuộc còn phải đóng thêm tiền “bồi thường” nữa kia!

Nghe miệng lưỡi Dũng Cò, biết thằng này còn thù bọn Quý ròm tận xương tận tủy, Bò Lục không buồn hỏi tới hỏi lui nữa. Nó tặc lưỡi một cái rồi quay mình đi luôn.

Chương 8

Tin tức do Bò Lục đưa tới khiến bọn Quý ròm dù ngờ trước vẫn không tránh khỏi sững sốt và phẫn nộ.

Tiểu Long nghiêng răng ken két:

- Đúng là lũ cướp cạn!

Mạnh nhảy loi chơi:

- Cứ báo công an tóm sạch bọn chúng là xong! Chả phải nộp tiền nộp bạc lôi thôi!

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Hai trăm ngàn cho hai cuốn sổ! Thật không thể tưởng tượng nổi!

Trong bọn chỉ có Văn Châu và Quý ròm là thản nhiên. Văn Châu gật gù:

- Các bạn đừng ngại! Hai trăm ngàn đó, tôi sẽ lo!

Văn Châu vừa dứt câu, Tiểu Long đã phản đối ngay:

- Không được! Lo là lo chung! Mỗi người góp một phần!

Nhỏ Hạnh mỉm cười ngó Văn Châu:

- Long nói đúng đấy! Đây không phải là chuyện riêng của bạn!

- Không được! - Văn Châu vẫn khăng khăng - Các bạn chẳng liên quan gì trong chuyện này! Dũng Cò là em tôi!

Tiểu Long quệt mũi:

- Dũng Cò là em bạn hay không là em bạn thì đó chẳng phải là lí do để bạn gánh lấy chuyện này một mình!

Rồi thấy Văn Châu vẫn đỏ mặt tía tai vẻ như sắp sửa ngoác miệng cãi lại mình. Tiểu Long đưa mắt nhìn Quý ròm cầu cứu:

- Tao nói vậy đúng không, Quý ròm?

Quý ròm hờ hững:

- Đúng chuyện gì?

- Thì chuyện tiền chuộc chứ chuyện gì! - Tiểu Long nhăn nhó trước vẻ lơ đãng của bạn - Ai lại để Văn Châu tự bỏ tiền ra một mình, đúng không?

Quý ròm tỉnh rụi:

- Văn Châu bỏ tiền ra một mình cũng được chứ sao!
- Mày nói gì? - Tiểu Long giương mắt ếch, nó không hiểu tại sao bữa nay thằng ròm lại ăn nói khó nghe thế.

Quý ròm nhe răng cười:

- Tao bảo là chuyện đó không có gì quan trọng! Trước mắt Văn Châu cứ đưa tiền cho bọn mình chuộc lại hai cuốn sổ đã! Sau đó bọn mình góp tiền trả lại cho Văn Châu cũng không muộn!

Nghe Quý ròm nói vậy, Tiểu Long tươi ngay nét mặt:

- Thì ra thế!

Nhỏ Hạnh thở phào:

- Vậy cũng được!

Chỉ có Văn Châu là lắc đầu quây quây:

- Không được! Tôi đã nói rồi! Các bạn khỏi phải lo chuyện đó!
- Thôi được rồi! - Quý ròm xua xua tay - Chuyện đó từ từ bàn sau! Điều cần làm trước mắt là bạn đưa ngay hai trăm ngàn cho tôi!

Yêu cầu của Quý ròm làm Văn Châu há hốc miệng:

- Đưa ngay bây giờ? Bây giờ tôi đâu có mang tiền theo!
- Không phải nhất thiết phải đưa ngay bây giờ! - Quý ròm nghiêm nghị - Nhưng từ giờ đến tối thế nào cũng phải có!
- Được rồi! - Văn Châu gật đầu - Lát tối tôi sẽ đem đến cho bạn!

Tiểu Long không kèm được thắc mắc:

- Trưa mai mới phải trao tiền chuộc kia mà! Mày giữ tiền làm gì sớm vậy?
- Chuyện này không thể tiết lộ cho mày biết được! - Quý ròm háp háy mắt - Nói chung là tao sẽ “ém xì bùa” lên những tờ giấy bạc! Và bọn Dũng Cò sẽ không thể nào tiêu được những đồng tiền này!
- Lại xạo đi! - Tiểu Long phì cười.

Quý ròm làm mặt giận:

- Nếu mày bảo tao xạo thì thôi! Tao về đây!

Nói xong, Quý ròm quay lưng vọt thẳng, báo hại thằng Mạnh ở phía sau phải vội vàng lót tót chạy theo.

Tất nhiên Mạnh lật đật đuổi theo ông anh không phải vì sợ lạc đường. Nó lớn rồi, đi một mình từ Vũng Tàu lên thành phố còn không ngần, sợ gì đoạn đường ngắn ngủn dẫn về nhà cậu Hai nó. Mạnh hăm hờ đuổi bén gót ông anh vì một nguyên nhân khác. Nó tò mò.

- Anh Quý này!

Mạnh vừa rào cẳng vừa hỗn hển gọi.

- Gì? - Quý ròm hỏi, không ngoảnh cổ lại.
- Anh nói cho em biết đi!
- Nói chuyện gì? - Giọng Quý ròm vẫn cộc lốc.
- Chuyện khi nãy đó! Anh bảo chị Văn Châu tối nay đưa tiền tới cho anh để làm gì thế?
- Thì tao đã nói rồi! Tao sẽ “ém xì bùa” lên những tờ giấy bạc!
- Xí! Em không tin! Anh làm như em là trẻ con không bằng!

Quý ròm cười hích hích:

- Mày là trẻ con đứt đuôi đi rồi chứ “làm như” với “không làm như” gì!

Mạnh phớt lờ sự châm chọc của ông anh. Nó quay lại với đề tài chính:

- Anh nói thật đi! Anh định làm gì với những tờ giấy bạc?

- Tao “ém xì bùa”!

Quý ròm tiếp tục trêu người khiến Mạnh cụt hứng. Từ đó cho đến khi về tới nhà, nó quyết không thềm vắn hỏi nữa.

Nhưng đến tối, khi Văn Châu đem xấp tiền đến cho Quý ròm, Mạnh không sao phớt tỉnh nổi.

Nó nhón chân bước vô phòng Quý ròm lên xem ông anh mình đang làm gì.

Quý ròm đang ngồi cặm cùi gói xấp tiền vào bao ny-lông, nghe tiếng chân rón rén phía sau, liền giật mình ngoảnh lại.

- Mày làm trò gì vậy? - Quý ròm gắt.

- Em có làm gì đâu!

Quý ròm lừ mắt nhìn ông em:

- Không làm gì sao mày đi đứng thậm thò thậm thụt cứ như ăn trộm thế?

- Em tưởng anh đã ngủ! - Mạnh chống chế.

Lời nói dối của ông em khiến Quý ròm bật cười:

- Đây là phòng học chứ có phải phòng ngủ đâu mà mày sợ tao ngủ!

Mạnh gãi đầu, lấp liếm:

- Ồ há! Vậy mà không hiểu sao em lại cứ quên bém mất chuyện đó! Ngốc thật!

Rồi sợ ông anh vắn tới vắn lui hết đường chống đỡ, Mạnh nhướn mắt hỏi:

- Anh đang làm gì thế?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Tao có làm gì đâu!

Mạnh liếc gói tiền lúc này đã được bọc trong lớp ny-lông đang đặt giữa bàn:

- Anh bọc tiền lại để làm gì thế?

- Để cho nó khỏi ướt!

Mạnh ngơ ngác:

- Anh sợ trưa mai trời sẽ mưa à?

- Không!

Đầu Mạnh càng lúc càng rối bòng bong:

- Thế sao anh lại sợ những tờ giấy bạc sẽ bị ướt?

Quý ròm mỉm cười bí ẩn:

- Trưa mai mày sẽ biết!

Nghe Quý ròm nói vậy, mặt Mạnh xịu xuống:

- Thế thì em chả bao giờ biết được rồi!

- Sao vậy? - Tối lượt Quý ròm ngạc nhiên.

Giọng Mạnh xùu như bún:

- Trưa mai em không đi cùng tụi anh được!
- Nhưng mà tại sao?
- Mẹ em mới gọi điện cho cậu Hai! - Mạnh đáp với vẻ đau khổ.

Tới đây thì Quý ròm vỗ lẽ:

- Tao hiểu rồi! Cô Tư kêu mày về đi học chứ gì!

Lần này thì Mạnh không đáp, có lẽ do buồn quá mức. Nó chỉ lặng lẽ gật đầu, mặt chảy dài. Dòm bộ tịch của nó, những người tử tế chắc sẽ tưởng nó sắp sửa bị đuổi học chứ không phải sắp sửa được đi học.

Quý ròm lại hỏi:

- Trường mày hôm nào dạy lại?

Manhh thở dài:

- Mốt!

Nghe vậy, Quý ròm liền thở dài theo:

- Thê thì ngày mai mày dứt khoát phải về rồi!

Rồi thấy Mạnh có vẻ buồn buồn, Quý ròm đặt tay lên vai nó:

- Nhưng mày yên chí đi! Đàng nào tao, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng sẽ xuống thăm mày! Tụi tao còn phải đi thăm các anh chị trong nhóm Hải Âu nữa chi!

- Thế còn trưa mai? - Mạnh đột ngột hỏi.

- Trưa mai sao?

- Trưa mai em không tới chỗ hẹn với bọn Dũng Cò được!

Câu nói không đầu không đuôi của ông em khiến Quý ròm đưa tay vò đầu:

- Nghĩa là sao?

Mạnh chớp mắt:

- Thế có nghĩa là anh nói cho em nghe những bí mật quanh những tờ giấy bạc này chứ còn là sao? Anh bảo trưa mai sẽ biết nhưng trưa mai em có còn ở thành phố đâu!

Quý ròm cười xoà:

- Tao đùa với mày thôi chứ chả có bí mật gì ở đây đâu!
- Em không tin! - Mạnh vùng vằng - Nhất định là anh giấu em!
- Tao nói thật đấy!

Mạnh nhìn Quý ròm bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ. Tất nhiên phần ngờ nhiều hơn. Nhưng thấy Quý ròm không muốn nói, nó cũng chẳng buồn tọc mạch.

Mạnh xoay sang chuyện khác:

- Anh có chắc cuộc trao đổi trưa mai sẽ suôn sẻ không?
- Sao mày lại hỏi vậy?

Mạnh liếm môi:

- Tự nhiên em thấy lo lo!

Quý ròm vỗ vỗ lên lưng Mạnh:

- Mày yên tâm! Chẳng có chuyện gì đâu! Tại mày có “máu hình sự” nên lúc nào mày cũng “thấy lo lo” vậy thôi!

- Anh chỉ trêu em! - Mạnh nhăn mặt - Em lo thật đấy!

Giọng Quý ròm đột nhiên tỉnh quái:

- Nếu có đứa phải lo thì đó là Dũng Cò chứ chẳng phải mình đâu!

Mạnh không nhận thấy sự khác lạ ẩn sau lối nói úp úp mở mở của Quý ròm. Đầu óc nó đang mải nghĩ chuyện khác:

- Chắc ngày mai em ở lại đi theo bọn anh!

- Úy, không được đâu! - Câu phát biểu thành linh của thằng Mạnh làm Quý ròm giật thót - Mốt đi học rồi, ở lại sao được mà ở lại!

Mạnh bướng bỉnh:

- Thì em vào lớp trễ một ngày! Đâu có sao!

- Tao nói không được là không được mà!

- Em nói được! - Mạnh lì lợm.

- Mày đừng có bướng! - Quý ròm nheo mắt - Chắc chắn ba tao sẽ không cho mày ở lại đâu!

Thấy Quý ròm đem cậu Hai ra dọa, Mạnh xui lơ.

Mãi một lúc, nó tặc tặc lưỡi:

- Em sẽ có cách!

Quý ròm nhìn chăm chăm vào mặt ông em, cảnh giác hỏi:

- Cách ở lại thêm một ngày ấy ư?

- Ủ!

- Cách gì thế? - Quý ròm tiếp tục thăm dò.

Mạnh rụt cổ:

- Em không nói đâu! Khi nào anh nói cho em biết anh định làm gì với những tờ giấy bạc, em sẽ nói cho anh nghe cách của em!

Thấy ông em bày đặt ra điều kiện với mình, Quý ròm cau tiết. Nó chìa cùi chỏ:

- Nói cái này này!

Rồi nó hừ giọng:

- Tao cóc thèm nghe cái mẹo vặt của mày! Dù thế nào thì sáng mai mày cũng phải về! Tao sẽ theo dõi nhất cử nhất động của mày!

- Xí! Em chả ngán! Cách của em, anh chẳng biết được đâu!

Mạnh đáp, mặt vênh váo. Về thách thức của ông em khiến Quý ròm nổi đóa. Nó chồm tới nhưng chưa kịp túm áo Mạnh thì thằng nhóc đã vù ra khỏi phòng như một tia chớp.

6. Tập 12 - Tiền Chuộc - Chương 09-10

Chương 9

Bò Lục lững thững thả bộ xuống dốc cầu. Chung quanh xe cộ ngược xuôi nườm nượp nhưng dường như nó không mấy may để ý. Đầu óc nó đang để tận đầu đầu, nó đi men theo thành cầu, chân hồ hững bước theo quán tính.

Khuôn mặt sững sốt của bọn Quý ròm khi nghe nó báo tin Dững Cò đòi hai trăm ngàn tiền chuộc cứ lớn vồn trong đầu nó. Hai trăm ngàn để đánh đổi hai cuốn sổ, thật là quá quắt! Bò Lục bất bình lắm lắm, quên phắt rằng nó là một trong những thành viên nòng cốt của “đảng Chim Ưng”.

Lẽ ra số tiền chuộc càng lớn Bò Lục càng vui mừng mới phải, bởi chính nó cũng được chia phần trong số tiền đó. Nhưng không hiểu sao trong vụ này, tự dưng nó lại cảm thấy ngượng khi Dững Cò “hét giá” quá cao.

Tụi nó có hiểu lắm mình không nhỉ? Bò Lục nghĩ đến bọn Quý ròm, mày nhú lại. Trong bọn Quý ròm, Bò Lục có cảm tình nhất với con nhỏ mang kiếng. Nhỏ ăn nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, đã cứu nó “thoát hiểm” lại còn cảm ơn nó nữa. Nhỏ chẳng hề xem nó là tên trấn lột. Nhỏ xem nó là bạn.

Con nhỏ tốt ghê! - Bò Lục lại áy náy nhủ bụng - Vậy mà bây giờ Dững Cò bắt nhỏ và bọn kia xoay ra hai trăm ngàn đem nộp! Chả rõ từ đây đến trưa mai tụi nó có đào đâu ra một khoản tiền lớn như thế hay không!

- Cháu đi đâu về đấy?

Tiếng dì vang lên bên tai khiến Bò Lục chợt nhận ra mình đã tới nhà.

- Dạ, cháu lại nhà bạn! - Bò Lục phía nhanh như chớp, nó vốn nói dối thành thần.

- À, các bạn hôm trước đến chơi với cháu đấy phải không?

Dì nó lại hỏi, giọng vui vẻ và chẳng chút ngờ vực. Từ hôm bọn Quý ròm ghé nhà Bò Lục, dì nó bỗng dưng ra dễ tính với nó hẳn. Mỗi khi nó đi đâu về, dì đã bớt tra hỏi vụn vặt.

Lần này cũng vậy, thấy nó gật đầu, dì nó tươi cười nói:

- Mấy đứa bạn học của cháu đứa nào mặt mũi nom cũng đáng hoàng, tử tế, thật chả giống với thằng bạn vừa tới tìm cháu tí nào!

Câu nói của dì làm Bò Lục chợt dạ:

- Ai tới tìm cháu hả dì?

- Thằng gì cao lêu nghêu thỉnh thoảng vẫn tới đây ấy!

Dững Cò! - Bò Lục bật kêu khê - Chắc nó tới tìm mình để hỏi kết quả cuộc thương lượng!

- Cháu đi đằng này một lát dì ơi!

Bò Lục nói và nhanh chân vọt ra khỏi nhà, mặc tiếng dì nó la giạt giọng sau lưng:

- Này, này, tới giờ cơm rồi mà cháu còn chạy đi đâu đấy!

Dững Cò đón Bò Lục bằng khuôn mặt nhăn nhó:

- Mày đi đâu mất tăm mất tích vậy? Vụ đó sao rồi?

Bò Lục khịt mũi:

- Tụi nó đồng ý! Trưa mai tụi nó sẽ đến góc đường hôm nọ đợi tụi mình!

- Tụi nó có nói gì không?

Bò Lục ngơ ngác:

- Nói gì là nói gì?

Dũng Cò nheo mắt:

- Về số tiền hai trăm ngàn ấy!
- À, không! - Bò Lục liếm môi - Tụi nó chả nói gì cả!
- Tụi nó chả chê đắt chê rẻ gì sao? - Dũng Cò lộ vẻ băn khoăn.
- Tụi nó chả khen chê gì cả!
- Thế thì lạ thật! - Dũng Cò cau mày.

Thái độ của Dũng Cò khiến Bò Lục không nén nổi thắc mắc.

- Lạ chuyện gì?

Dũng Cò đấm hai tay vào nhau:

- Với số tiền lớn như thế, lẽ ra tụi nó phải kỳ kèo hoặc la lối om sòm mới phải chứ?

Bò Lục nhún vai:

- Tao thấy tụi nó vẫn tỉnh khô!

Thật ra khi báo tin đó với bọn Quý rôm, Bò Lục nhận thấy mặt mày đứa nào đứa nấy đều kinh ngạc tột độ. Bò Lục biết bọn Quý rôm không quát tướng lên trước mặt nó chỉ vì lịch sự nhưng khi nó về rồi thế nào bọn này cũng mạ sát cái “đảng Chim Ưng” của nó không tiếc lời.

Nhưng Bò Lục giấu biến những nhận xét của mình. Nó muốn để Dũng Cò hoang mang lo lắng chơi.

Quả nhiên, ngẫm nghĩ một hồi, Dũng Cò tặc tặc lưỡi:

- Tao nghi quá mày ạ!

Bò Lục hiền khô:

- Nghi chuyện gì?

Dũng Cò nói với vẻ tự lự:

- Tao nghĩ tụi nó đang âm mưu cho tụi mình vào tròng! Nếu không tại sao tụi nó chẳng hề có phản ứng gì trước đề nghị của tao!

Bò Lục cười mũi:

- Mày sợ công an mai phục vào trưa mai ư?
- Có thể lắm! Hề tao thò tay ra nhận tiền là thế nào cũng bị chop!

Một ý nghĩ vụt hiện ra trong óc Bò Lục.

- Thế thì mày đừng đích thân nhận tiền! - Nó hớn hở đề nghị - Để tao đứng ra nhận cho!

Không phải tự nhiên Bò Lục quyết định chơi trò “Lê Lai cứu chúa”. Nó đã tính rồi. Đợi khi bọn Quý rôm nhận được hai cuốn sổ xong, nó sẽ ném trả xấp tiền lại cho đối phương. Tất nhiên Dũng Cò sẽ không tha thứ cho hành động đó của nó. Nhưng nó cóc sợ. Hai thằng Bò Trống Bò Tứ là bạn thân của nó xưa nay, chắc chắn sẽ không về hùa với Dũng Cò để làm khó dễ nó. Sau vụ đó, nó sẽ rút tên ra khỏi “đảng Chim Ưng”, chẳng còn dính líu gì với Dũng Cò nữa. Nếu mọi chuyện trót lọt, bọn Quý rôm sẽ không còn dám coi thường nó. Và con nhỏ mang kiếng dễ thương kia sẽ hiểu nó không giống như Dũng Cò, nó là đứa “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, lúc nào cũng sẵn sàng phục thiện. Ý nghĩ đó khiến Bò Lục cảm thấy nôn nao. Nó đang mong đến chết được Dũng Cò sẽ đồng ý với đề nghị sáng suốt của nó.

Nhưng Dũng Cò là đứa tự ái vặt. Mặc dù lúc nào cũng sợ bị công an thộp cổ nhưng lại không muốn để lộ sự chết nhát ra trước mặt người khác.

- Không cần phải như vậy! - Dũng Cò từ chối - Tao sẽ đích thân nhận tiền!
- Thế còn công an? - Bò Lục nhắc.

Ánh mắt Dũng Cò thoáng lộ vẻ ngần ngại. Nhưng rồi thấy Bò Lục nhìn chòng chọc vào mặt mình như sẵn sàng chế nhạo, nó mím môi nói cứng:

- Tao cóc sợ! Nói chung, tao chỉ lo xa thể thôi, chứ tao không tin bọn kia lại giở trò với tao!

Dũng Cò quay ngoắt 180° mà mặt mày vẫn tỉnh rụi. Chỉ có Bò Lục là biến sắc. Cái kiểu thay đổi ý kiến xoay xoay của Dũng Cò khiến nó kêu khổ thầm.

- Nếu mày đích thân nhận tiền thì để tao giữ sổ cho! Khi nào tiền đã vào tay mày, tao mới quăng mấy cuốn sổ cho tụi nó! - Bò Lục cố cứu vãn tình thế bằng cách đưa ra đề nghị mới. Nó tin rằng khi những cuốn sổ lọt vào tay nó thì âm mưu “làm tiền” bọn Quý ròm của Dũng Cò chắc chắn sẽ thất bại.

Nhưng Dũng Cò là đứa lợc lỏi. Thấy Bò Lục liên tục đưa ra hết ý kiến này đến ý kiến khác, nó đâm nghi.

- Việc gì phải làm thế? - Dũng Cò quắc mắt - Chẳng lẽ mày giữ sổ thì an toàn hơn tao?

- Tất nhiên rồi! - Bò Lục cố giữ vẻ bình thản - Nếu công an bắt quả tang mày một tay đưa sổ một tay nhận tiền, dứt khoát mày sẽ bị khép tội “tống tiền”! Nhưng nếu mày chỉ nhận tiền không thôi thì chẳng ai kết tội mày được!

- Sao lại không kết tội được? - Dũng Cò nhướn mày.

Bò Lục vẫn chậm rãi:

- Nhận tiền đâu phải là một cái tội! Lúc đó mày cứ chối phăng! Mày có thể bảo bọn kia thiếu nợ mày từ trước bây giờ đem tiền đến trả!

- Thế còn những cuốn sổ?

- Những cuốn sổ tao vẫn giữ! Nếu thấy công an ập tới, tao đại gì thò mấy cuốn sổ ra!

Nghe tên thuộc hạ giải thích một hồi, Dũng Cò cảm thấy bùi tai. Bò Lục mừng rơn khi thấy Dũng Cò gục gặc đầu:

- Hay đấy!

Nhưng hy vọng trong lòng Bò Lục vừa chớm lên đã vội tắt ngấm.

- Tao sẽ làm theo kế hoạch của mày! - Dũng Cò nhếch môi - Nhưng đứa giữ sổ sẽ là thằng Bò Trống!

Dũng Cò quả là khó chơi! Chắc nó đã bắt đầu nghi ngờ mình! Bò Lục chợt dạ nghĩ bụng.

- Thế còn tao? - Bò Lục cố làm ra vẻ tức tối - Chẳng lẽ mày tin tưởng thằng Bò Trống hơn tao?

Dũng Cò nheo mắt:

- Mày sẽ có nhiệm vụ khác! Trưa mai mày và thằng Bò Tứ sẽ canh chừng động tĩnh chung quanh, hễ thấy gì khác lạ là báo động ngay cho tao và thằng Bò Trống biết!

Trước sự sắp xếp đầu vào đây của Dũng Cò, Bò Lục biết chẳng thể nào kèo nài gì được. Hơn nữa, thấy Dũng Cò có ý đề phòng mình, nó chẳng muốn thằng này thêm ngờ vực.

- Thế cũng được!

Bò Lục nói, giọng xuôi xị, và quay mình bỏ đi.

Nhưng nó vừa đi được vài ba bước, Dũng Cò đã gọi giật lại:

- Gượm đã!

Bò Lục ngoảnh lại:

- Gì nữa?

Mặt Dũng Cò thoát nghiêm trọng:

- Ngày mai nhớ lặn theo vũ khí!

Lời dặn dò của Dũng Cò khiến Bò Lục kinh ngạc:

- Để làm gì? Chẳng lẽ mày định “choảng” nhau với công an?
- Tao đâu có khùng! - Dũng Cò cười khẩy - Nhưng cứ phải phòng xa! Biết đâu đến phút tụi nó chẳng trở mặt đánh cướp hai cuốn sổ của tụi mình!
- Mày nghĩ thế? - Bò Lục hỏi lại, không giấu vẻ nhạo báng.

Dũng Cò hừ giọng:

- Tao chẳng nghĩ gì cả! Nhưng đã ra trận là phải mang theo vũ khí! Đó là luật, xưa nay vậy!
- Thôi được!

Bò Lục lăm bằm và lại tiếp tục rảo bước. Không nghĩ ra được cách nào để giúp con nhỏ mang kiếng và đồng bọn, lòng nó rối như tơ vò. Thôi được, trưa mai hẵng hay! Tối lúc đó, mình sẽ tùy cơ ứng biến! Nếu cần, mình sẽ tìm cách đoạt lại tiền trên tay Dũng Cò để trả lại cho con nhỏ mắt kiếng!

Ý nghĩ đó an ủi Bò Lục rất nhiều trên đường về nhà.

Chương 10

Đi đến chỗ hẹn với “đảng Chim Ưng” rốt cuộc chỉ có ba đứa : Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Văn Châu.

Hôm trước, nghe thằng Tùng ngứa miệng khoe khoang về cuộc gặp gỡ “lịch sử” trưa nay, buổi tối Khánh và Tường lò dò đến nhà nhỏ Hạnh để xin được đi theo, bị nhỏ Hạnh nạt cho một trận, hoảng vía chạy mất.

Không chỉ Khánh và Tường, ba ông nhóc Tùng, Nghị, Đạt cũng bị “cấm cửa”.

Tùng nằn nì:

- Chị cho tụi em đi với! Tụi em nấp xa xa, bọn Dũng Cò không biết đâu!
- Không có nấp niếc gì hết! - Nhỏ Hạnh hừ giọng - Chị đã bảo không là không!
- Tụi em chỉ xem thôi chứ có làm gì đâu! - Tùng vẫn lằng nhằng.

Nhỏ Hạnh cau mặt:

- Em lạ thật đấy ! Đây là đi chuộc mấy cuốn sổ chứ đâu phải đi đánh nhau mà đòi theo xem!
- Biết đâu đấy! - Tùng chớp chớp mắt - Nhỡ rốt cuộc có đánh nhau thì sao!

Chưa kịp xuất hành đã nghe ông em nói xui, nhỏ Hạnh dậm gắt:

- Có đánh nhau em cũng không được xem! Chị đã bảo ở nhà là ở nhà!

Rồi sợ Tùng lén đi theo, nhỏ Hạnh nghiêm mặt hăm:

- Trưa mai chí mà bắt gặp em lằng vằng ở chỗ đó chị sẽ méc ba về chuyện tằm hình chim ưng cho mà xem!

Nghe bà chị dọa đem chuyện mình lén lút “nộp thuế” cho Dũng Cò ra “công bố”, Tùng xanh mặt “tắt đài” ngay. Từ đó cho đến sáng hôm sau nó chẳng dám kì kèo thêm một tiếng nào nữa.

So với nhỏ Hạnh, Quý ròm tổng khứ ông em đơn giản hơn nhiều.

Quý ròm chẳng cần nói nặng hay nói nhẹ hay dọa dẫm lời thôi. Cứ sáng ra, Mạnh đi đâu nó tò tò bám theo đó. Mạnh lên nhà trên, nó lên nhà trên. Mạnh xuống nhà dưới, nó xuống nhà dưới. Mạnh đánh răng, nó đánh răng. Mạnh ra phòng khách ngồi uống nước, nó cũng xề lại bên cạnh vớ lấy cái ấm trà rót vào ly mình.

Đến khi thằng Mạnh chịu hết nổi, gom quần áo đồ đạc vào túi xách, chào cả nhà rồi hăm hăm đi ra bến xe, Quý ròm mới yên tâm ôm cặp đến trường.

Suốt buổi sáng ở trên lớp, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cứ nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên tổ kiến. Nghĩ đến cuộc hẹn ban trưa, đứa nào đứa nấy lòng như lửa đốt.

Theo như kế hoạch, lát nữa tan học, Tiểu Long và nhỏ Hạnh sẽ tức tốc đến trước cổng trường Hoà Mi. Văn Châu sẽ đợi hai đứa ở đó.

Nhưng cả bọn sẽ không đến chỗ hẹn ngay mà phải đợi chừng nào tụi học trò trường Hoà Mi chắc chắn đã ra về hết mới xuất đầu lộ diện.

Trong khi đó thì Quý ròm chạy về nhà lấy xấp tiền đem tới. Tại sao Quý ròm không mang xấp tiền theo bên người cho gọn mà phải chạy tới chạy lui cho mỗi căng thì chỉ có chính nó mới biết.

Bọn Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Văn Châu tất nhiên rất thắc mắc trước hành vi kỳ quái của bạn mình nhưng vì xưa nay vốn tin tưởng vào những “sáng kiến” của nó nên khi hỏi hoài thấy nó vẫn ra vẻ ta đây là David Copperfield bí mật đầy mình, bọn chúng cũng chẳng buồn dò hỏi cho ra lẽ.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh chờ mãi rồi tiếng trống tan trường cũng vang lên.

- Các bạn cứ đi trước đi nhé! Tôi sẽ đem tiền tới sau!

Ra tới cổng, Quý ròm chỉ kịp quay lại dặn vội nhỏ Hạnh một câu rồi co giò chạy biến.

Tiểu Long nhìn theo Quý ròm, giọng thấp thỏm:

- Không hiểu sao tôi cảm thấy lo lo!

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên ngó bạn:

- Lo chuyện gì?

- Chẳng hiểu là lo chuyện gì! - Tiểu Long bối rối - Nhưng tôi cứ thắc mắc hoài không biết Quý ròm tính giở trò gì với bọn Dũng Cò!

Nhỏ Hạnh nhú mày:

- Chẳng lẽ Long sợ Quý ròm làm gì đó sơ suất?

- Tôi không lo Quý ròm sơ suất! - Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi - Tôi chỉ sợ nó chọc giận tụi Dũng Cò sẽ xảy ra chuyện đánh nhau!

Nhỏ Hạnh càng tròn mắt:

- Long mà sợ đánh nhau?

Tiểu Long nhún vai:

- Không đánh nhau vẫn hơn! Dũng Cò dù sao cũng là em của Văn Châu!

Tâm sự của Tiểu Long khiến nhỏ Hạnh bồn chồn nghĩ ngợi. Ừ nhỉ, Dũng Cò là em của Văn Châu, nếu xảy ra ẩu đả giữa hai bên, e rằng Văn Châu sẽ lâm vào cảnh khó xử! Văn Châu sẵn sàng bỏ ra hai trăm ngàn để chuộc lại hai cuốn sổ có lẽ cũng chỉ vì muốn tránh một cuộc “ác chiến” giữa hai phe. Văn Châu tuy không ưa gì ông em đồ đốn của mình nhưng chắc nó cũng không muốn rơi vào cảnh “huynh đệ tương tàn”!

- Chắc không có gì nghiêm trọng xảy ra đâu! - Nhỏ Hạnh chép miệng trấn an bạn.

- Hạnh nghĩ thế ư?

- Ừ! “Đảng Chim Ưng” đã tan rã, Dũng Cò không còn là mối đe dọa đối với bọn học trò trường Hoà Mi, Quý ròm chẳng dại gì chọc giận đối phương đâu!

- Tôi lại không lạc quan được như Hạnh! - Tiểu Long cắn môi - Tôi thấy Quý ròm có vẻ không can tâm nộp khoản tiền lớn lao kia cho tụi Dũng Cò! Chắc chắn nó sẽ bày ra quỷ kế gì đấy!

Nhỏ Hạnh mỉm cười lườm Tiểu Long:

- Long có vẻ rành bạn quá nhỉ?

Tiểu Long cũng cười:

- Tôi chỉ lo vạy thôi!

- Thôi, cứ tới nơi hẵng hay! - Nhỏ Hạnh kéo tay Tiểu Long, giục - Giờ này chắc Văn Châu đã đến đó rồi!

Quả nhiên, khi Tiểu Long và nhỏ Hạnh hấp tấp phóng tới trường Hoà Mi đã thấy Văn Châu đứng đợi sẵn trước cổng.

Tiểu Long ngạc nhiên nhìn Văn Châu:

- Sao bạn lại đứng ngay chỗ này?

- Không đứng chỗ này chứ đứng đâu?

- Thì ngồi trong một quán nước nào đấy! Đứng đây nhờ ai thấy thì sao?

- Tôi ngồi trong quán nước này giờ! Bọn học trò về hết rồi tôi mới chạy ra đây!

Văn Châu cười đáp. Rồi nó hất đầu:

- Tụi mình đi!

Nói xong, Văn Châu rào bước đi trước. Tiểu Long và nhỏ Hạnh leo đèo theo sau.

Đứa nào cũng nghĩ là mình đến trễ nhưng khi cả bọn tới chỗ ngã tư Dũng Cò giao hẹn, bốn phía vẫn vắng tanh vắng ngắt.

- Lạ thật! - Tiểu Long ngơ ngác ngó quanh - Chẳng lẽ bọn chúng lại thất hứa một lần nữa?

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Hay bọn chúng có đến nhưng đợi mình lâu quá nên đã bỏ về rồi!

- Bọn mày chỉ giỏi đoán mò! Tụi tao ở đây nè!

Tiếng Dũng Cò thình lình vang lên bên tai khiến bọn Tiểu Long giật nảy và vội vàng lia mắt về phía phát ra tiếng nói.

Trước vẻ mặt ngỡ ngàng của ba đứa, từ trong hẻm cụt bên đường các thành viên của “đảng Chim Ưng” đang lò dò bước ra, đi đầu là dáng người cao lêu nghêu của Dũng Cò, theo sau là tụi “đô-mi-nô” đầy đủ cả Bò Trống Bò Lục Bò Tứ. Tiểu Long và Văn Châu bất giác bên lên đưa mắt nhìn nhau như thầm nói: ” Đây là con hẻm thẳng Bò Tứ nấp hôm trước, thế mà tụi mình lại đểnh đoảng quên băng đi mất!”.

- Sao bây giờ tụi mày mới đến? - Vừa bước ra, Dũng Cò đã khinh khỉnh hỏi ngay.

Tiểu Long háng giọng:

- Tụi tao còn phải đi học!

- Hừ, đi học! Tụi mày làm như đi học là chuyện gì ghê gớm lắm đấy! - Dũng Cò cười khẩy, vẻ khó chịu, có lẽ nó nhớ đến chuyện mình bị đuổi học. Rồi không đợi bọn Tiểu Long kịp nói gì, nó hỏi “độc” ngay - Nhưng đi học tụi mày vẫn nhớ mang tiền theo đấy chứ?

- Tất nhiên rồi! - Tiểu Long gật đầu - Thế tụi mày có đem hai cuốn sổ liên lạc theo đấy không?

Dũng Cò “hừm” một tiếng trong cổ họng. Và thay vì trả lời, nó đưa tay lên không búng “tróc” một cái.

Bò Trống đứng phía sau lập tức cho tay vào túi móc hai cuốn sổ ra, giơ lên cao.

Văn Châu vội vàng chìa tay ra:

- Đưa đây!

- Đừng hòng! - Bò Trống nhếch môi - Trước tiên tụi mày phải...

Bò Trống mới hó hé vài tiếng, thấy Dũng Cò giơ tay ra hiệu, liền im bặt.

- Tao cần phải nói trước vài điều! - Dũng Cò đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi thấp giọng nói - Thứ nhất tụi mày phải thể là không một ai biết chuyện ngày hôm nay trừ tụi tao và tụi mày...

Dũng Cò chưa nói dứt, Văn Châu đã hừ mũi chen ngang:

- Khỏi cần thề! Tụi tao đã bảo không báo công an là dứt khoát không báo!

Thấy bà chị đi guốc trong bụng mình, Dũng Cò thoáng đỏ mặt.

- Tốt lắm! - Dũng Cò làm bộ gật gù để che giấu nỗi sợ sùng, rồi không dám nhìn Văn Châu, nó xoáy mắt vào mặt Tiểu Long, chậm rãi tiếp - Thứ hai, để đề phòng tụi mày nửa chừng "giở quẻ", việc trao tiền và nhận sổ phải tiến hành đồng thời!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là trong khi thằng Bò Trống bên tao đưa sổ cho một đứa bên mày thì một đứa bên mày sẽ trao tiền cho tao! Cả hai bên sẽ nhận được "hàng" cùng một lúc!

Tiểu Long đưa mắt nhìn Văn Châu và nhỏ Hạnh như thăm hỏi ý kiến, thấy hai đứa này không tỏ vẻ gì phản đối, liền gật đầu:

- Thế cũng được!

- Vậy thì tiến hành trao đổi ngay! - Dũng Cò hươ tay - Bên mày đứa nào đứng ra nhận sổ?

- Tao!

Tiểu Long đáp bằng giọng ỉu xiu. Đến giờ này mà Quý ròm vẫn chưa xuất hiện làm nó hoang mang cực độ. Thằng ròm này nó tính hại bạn hay sao mà biệt tăm biệt tích thế không biết! Tiểu Long bực bội rửa thầm và bồn chồn liếc mắt về phía đầu đường.

Bên cạnh nó, nhỏ Hạnh và Văn Châu cũng lo âu không kém, hai đứa cứ phấp phồng quay đầu nhìn xuôi nhìn ngược.

Thái độ của bọn Tiểu Long khiến Dũng Cò sinh nghi:

- Tụi mày làm gì mà nháo nhác cả lên thế?

Bò Trống cũng chột dạ vọt miệng hùa theo:

- Tụi mày nhớ là tụi mày đã hứa rồi đấy nhé!

Biết tụi Dũng Cò hiểu lầm, Tiểu Long quay lại, trầm giọng trấn an:

- Tụi tao đợi thằng Quý ròm!

Bò Tứ gãi mũi:

- Cái thằng còm nhom còm nhom mọi lần ấy hả?

- Ủ!

- Đợi nó làm quái gì! - Dũng Cò cau mặt - Cứ đưa tiền đây rồi ẵm hai cuốn sổ về! Sau khi tụi tao tềch rồi thì tụi mày tha hồ đợi bạn!

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng Quý ròm chính là đứa giữ tiền!

- Cái gì? - Dũng Cò sững sốt - Tụi mày không đem tiền theo đây hả?

Văn Châu lạnh lùng:

- Bạn tao đang chạy về nhà lấy tiền! Tụi mày làm gì mà hốt lên thế!

Dũng Cò phun nước bọt:

- Thế thì tụi mày đợi đi! Bọn tao về đây!

Nói xong, không chờ bọn Tiểu Long có ý kiến, nó quay ra sau, phất tay:

- Đi tụi mày!

- Này, này! - Tiểu Long hốt hoảng kêu - Gươm đã! Thằng Quý ròm tới rồi kìa!

Dũng Cò đứng phất lại:

- Đâu?

- Đằng kia kìa!

Tiểu Long chỉ đại vào một bóng người títt đằng xa đang tiến lại. Nó định đánh lừa bọn Dũng Cò để tìm kế hoãn binh. Nào ngờ bóng người mà nó chỉ bừa đúng là Quý ròm thật.

Quý ròm đang tất tả chạy tới, trên tay cầm một gói gì đấy.

Sự xuất hiện kịp thời của Quý ròm khiến ba đứa bạn nó mặt mày lập tức tươi tỉnh hẳn. Tiểu Long thở đánh phào một cái, nhưng rồi mặt nó bỗng cau lại:

- Sao giờ này mày mới tới?

- Tao kẹt bắt ngờ! Chả rõ anh Vũ tao cất cái bình...

Đang hăm hở giải thích, sức nhận ra mình nói hớ Quý ròm liền ngưng bật và hỏi lảng sang chuyện khác:

- Thế tụi Dũng Cò đã trả lại hai cuốn sổ chưa?

- Mày hỏi lạ! - Tiểu Long gắt - Tiền mày còn giữ trong tay, sổ đâu mà sổ! Tụi nó còn định bỏ về nữa đấy!

Nghe vậy, Quý ròm lật đật bước tới trước mặt Dũng Cò, chìa gói tiền bọc trong bao ni-lông ra:

- Tụi tao đã chuẩn bị sẵn tiền đây này!

Dũng Cò cầm mắt vào cái gói trên tay đối phương. Qua lớp ni-lông, nó trông rõ mồn một những tờ giấy bạc năm ngàn đang xếp lớp.

- Có đúng hai trăm ngàn không đấy? - Dũng Cò liếm môi, nghi hoặc.

Quý ròm thần nhiên:

- Nếu xấp tiền này không đủ hai trăm ngàn, thì mày cứ kêu tao bằng con!

Thấy đối phương nói vậy, Dũng Cò gật gù thò tay ra định cầm gói tiền nhưng Quý ròm đã rút phất tay lại:

- Khoan đã! Tụi mày lấy hai cuốn sổ ra đi! Tụi mình sẽ trao đổi cùng lúc!

- Hay lắm, hay lắm! - Dũng Cò cười khàn khàn - Thì ra chí lớn gặp nhau! Tao cũng vừa đề nghị như thế!

Rồi quay ra sau, Dũng Cò trầm giọng:

- Bò Trống chuẩn bị trao sổ! Bò Tứ, Bò Lục canh chừng bốn phía!

Mệnh lệnh Dũng Cò vừa phát ra, Bò Trống và Tiểu Long không hẹn mà cũng nhích tới, đối diện nhau, mặt mày căng thẳng.

Dũng Cò cũng nhìn chòng chọc vào mặt Quý ròm, vẻ hồi hộp.

Quý ròm nhếch môi:

- Bắt đầu chưa?

Dũng Cò nuốt nước bọt:

- Tao hô “một, hai, ba”, hai bên cùng trao!

Rồi nó lấy hơi:

- Một! Hai !Ba!

Tiếng “ba” vừa dứt, Bò Trống ném xoẹt hai cuốn sổ sang phía Tiểu Long. Cùng lúc, Dũng Cò cũng nhanh tay chộp lấy gói tiền trên tay Quý ròm.

Mọi diễn biến nhanh như chớp giật. Nhưng ngay trong lúc đó, sự lạ xảy ra. Bò Trổng Bò Tứ thấy gói tiền đã lọt vào tay thủ lĩnh, chưa kịp thở phào đã nghe Dững Cò đột ngột kêu lên một tiếng và buông “bịch” gói tiền xuống mặt đường.

Biến cố bất thần khiến không những tụi “đô-mi-nô” mà ngay cả Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Văn Châu cũng giương mắt sững sờ. Chẳng đứa nào hiểu điều gì vừa xảy ra.

Bò Trổng chồm về phía Dững Cò, kinh ngạc hỏi:

- Chuyện gì thế?

Dững Cò không buồn trả lời đồng bọn. Sau một thoáng sững sờ, nó quắc mắt nhìn Quý ròm:

- Mày định giở trò hả?

Quý ròm tỉnh bơ:

- Tao có làm gì đâu!

Mắt Dững Cò tối sầm:

- Mày đừng vờ vịt! Rõ ràng mày đã bôi thứ gì lên gói tiền! Tao cầm bóng cả tay!

- Chắc tay mày bị sao rồi! - Quý ròm cười tươi - Chứ tao cầm cả buổi đâu có sao!

Nói xong, Quý ròm cúi xuống:

- Nếu mày không tin để tao cầm lại cho mày xem!

Nhưng Quý ròm chưa kịp rờ tay vào gói nỳ-lông đang nằm tênh hênh dưới đất, Dững Cò đã quát giật:

- Không được ng vào! Đó là tiền của tao!

- Bây giờ gói tiền này không còn là của mày nữa! Mày đã ném nó đi rồi, ai nhặt được người đó lấy!

Quý ròm nhếch mép nói, nó vẫn tiếp tục thò tay ra.

- Hay lắm ! - Dững Cò cười gằn - Đã vậy xem tao với mày ai lấy được gói tiền trước!

Khi tuyên bố như vậy, Dững Cò chắc hẳn bọn Quý ròm chẳng thể tranh đoạt với mình được. Gói tiền rớt ngay trước mặt nó, có tài thánh Quý ròm mới tranh với nó nổi. Các “cao thủ” như Tiểu Long và Văn Châu thì đang đứng cách đó một quãng, chẳng thể can thiệp kịp.

Lời thách thức vừa buột ra khỏi miệng, trong khi Quý ròm còn chưa kịp sờ vào bọc tiền, Dững Cò đã co chân đá tung gói nỳ-lông về phía sau, miệng hét tướng:

- Bò Tứ, cầm lấy! Nhớ cởi áo bọc tay trước!

Bò Tứ không buồn cởi áo. Nó đưa tay lên giật “phục” một cái, chiếc áo đã tuột khỏi người, cúc tung toé.

Bên cạnh Bò Tứ, Bò Lục cũng giăng áo khỏi người nhanh như máy. Trong một thoáng, nó nhất định liều mạng. Nó quyết tâm đoạt gói tiền trên tay Bò Tứ để trả lại cho bọn Quý ròm.

Nhưng cả Bò Tứ lẫn Bò Lục đều hồ to. Cả hai bọc áo vào tay khom lưng hờm sẵn nhưng gói tiền vẫn không chịu bay tới.

Sau cú đá của Dững Cò, gói tiền bắn tung lên không nhưng lại rơi bịch xuống đất, ngay chỗ cũ.

Trong khi những đứa có mặt chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì Quý ròm bỗng cười lên khanh khách:

- Mày không lấy được thì tụi tao lấy nhé!

Rồi trước vẻ mặt chưa hết bàng hoàng của Dững Cò, Quý ròm quay mình chạy đi. Lạ thay, nó chạy tới đâu, gói tiền “chạy” theo tới đó.

Đến lúc này, trở mắt dòm kỹ cả bọn mới nhìn thấy sợi cước nhỏ xíu Quý ròm buộc nối giữa gói tiền với sợi dây đeo nịt trên quần nó.

- Đứng lại đó, quân lừa đảo!

Dũng Cò hét như sấm và hùng hổ phát tay ra hiệu cho cả bọn tiến lên.

Quý ròm ngoảnh phắt lại:

- Nói năng cẩn thận nhá! Ai là quân lừa đảo? Bọn nào kết bè kết cánh ra tay trấn lột học trò? Bọn nào tước đoạt sổ liên lạc của tụi nhóc rồi đòi tiền chuộc?

- Tao không cần nhiều lời với bọn mày! - Dũng Cò hầm hầm - Nếu mày không bỏ gói tiền lại thì hôm nay đừng đứa nào mong rời khỏi đây!

Quý ròm nghinh mặt:

- Mày ỷ vào cái gì mà ra oai ghê thế? Bộ mày đã quên cuộc chạm trán ở quán nước hôm trước rồi sao?

- Hôm trước khác hôm nay khác! - Giọng Dũng Cò lạnh băng - Hôm nay tụi tao ỷ vào cái này đây!

Vừa nói Dũng Cò vừa quai tay ra sau lưng rút ra một khúc côn ngắn hươu qua hươu lại trước mặt đầy đe dọa.

Tiểu Long than thầm trong bụng khi thấy Bò Trống Bò Tứ cũng nhanh ng rút ra những thứ vũ khí đã giấu sẵn trong người, mặt mày đứa nào đứa nấy đằng đằng sát khí. Chỉ có mỗi Bò Lục là chẳng có ý tham chiến. Nhưng dù không có Bò Lục, ba đứa lăm lăm khí giới kia cũng đủ khiến bọn Quý ròm rơi vào thế hạ phong, có muốn tháo chạy cũng phải bấu đầu sứt trán.

- Thấy chưa! - Tiểu Long nhăn nhó liếc nhỏ Hạnh - Tôi đã lường trước rồi, thế nào cũng xảy ra chuyện!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Long sợ à?

- Tất nhiên là không ! - Tiểu Long đỏ mặt - Nhưng “tứ chiến” với Dũng Cò sẽ đẩy Văn Châu vào tình thế khó xử!

- Chẳng có gì là khó xử! - Văn Châu đứng bên cạnh nghe loáng thoáng liền hừ giọng - Tụi nó giấu vũ khí trong người là đã quyết ăn thua đủ với mình từ trước!

Rồi nó nói, giọng kiên quyết:

- Các bạn đối phó với hai tên Bò Trống Bò Tứ, tôi sẽ truy cản Dũng Cò!

Văn Châu vừa nói xong, giọng Dũng Cò đã vang lên:

- Thế nào? Tụi mày có trả gói tiền lại không thì bảo!

- Không trả! - Văn Châu xắn tay áo bước ra - Mày hạ được tao rồi hãy nói đến chuyện tiền bạc!

Dũng Cò lừ lừ bước tới:

- Đắt là tụi mày muốn đó nghe Văn Châu! Tao không ép mày à!

Bên cạnh, tụi “đô-mi-nô” cũng đang từ từ quay Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Quý ròm vào giữa.

Bò Trống liếc Bò Lục:

- Vũ khí mày đâu?

Bò Lục nhún vai:

- Đối phó với bọn này tao chả cần dùng tới vũ khí!

Vừa trả lời Bò Trống, Bò Lục vừa nháy mắt với nhỏ Hạnh ngầm bảo hãy thoát ra phía nó trấn giữ.

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa thông minh để hiểu hảo ý của Bò Lục nhưng nó vẫn không tin ba đứa nó có thể thoát đi an toàn. Bò Trống sử dụng cây nhị khúc côn, Bò Tứ hườm sẵn quả chùy xích, trước những thứ kinh hãi này họa may chỉ có Tiểu Long là tránh được, còn chậm chạp như nó với Quý ròm chắc thế nào cũng lãnh một phát vào người.

Tiểu Long cũng ý thức được sự nguy hiểm đang treo lơ lửng trên đầu cả bọn. Nó vội vàng cởi phăng chiếc áo đang mặc, cuộn lại như sợi lòi tói và nhanh tay thắt nút ở hai đầu mút. Bên kia Dũng Cò vừa hô “Đánh!”, nó liền bật kêu “Hạnh! Quý! Cần thận! Nhớ bám sát sau lưng tôi!” và lập tức vung “sợi thừng” vù vù ra bốn phía, bậm môi đánh đỡ.

Nhưng dù cố hết sức, trận chiến bắt đầu chưa được mấy phút, phe Quý ròm đã nhanh ng bị đối phương áp đảo.

Dũng Cò võ nghệ cao cường, lại thêm cây côn không ngừng múa tít trên tay, Văn Châu chẳng thể nào “nhập nội”. Nó cứ chờn vờn chạy quanh lờn thế một cách vô vọng.

Phía bên này, Tiểu Long cũng cầm cự vất vả mồ hôi. Vừa đón đỡ phần mình vừa lo bảo vệ cho nhỏ Hạnh và Quý ròm sau lưng, Tiểu Long tả xung hữu đột một hồi đã thấy núng thế. Cũng may Bò Lục chỉ giả vờ đánh cầm chừng, nếu không phe Tiểu Long đã bầm mình từ đời tám hoánh.

Quý ròm chẳng đánh đấm gì, chỉ nấp sau lưng Tiểu Long chạy qua chạy lại đã muốn xịt khói lỗ tai. Nó hỗn hển:

- Sao đây Tiểu Long?

Tiểu Long vung chiếc áo đỡ cây nhị khúc côn đánh “bộp”:

- Sao chuyện gì?

- Hay trả gói tiền lại cho tụi nó quách?

- Không được! - Tiểu Long lại vung chân đá vào bóng Bò Tứ đang vờn ngang trước mặt - Đã lấy lại được số tiền phi pháp đó thì dứt khoát không nên trả!

Mãi đối đáp với Quý ròm, Tiểu Long di chuyển hơi chậm lại một tí, đã bị cây nhị khúc côn trên tay Bò Trống quẹt trúng bắp vế.

- Ha ha! - Bò Trống reo lên đắc thắng - Đã có một tên bị què giò!

Bò Tứ hào hứng hòa theo:

- Hôm nay tụi tao sẽ “ăn gỏi” bọn mày!

Tiểu Long mím môi hậm hực:

- Đừng hòng!

Quý ròm cũng tức điên. Trong cơn phẫn nộ, nó vô tình lặp lại “luận điệu” của thằng Mạnh:

- Tụi mày đừng vội mừng! Sớm muộn gì công an cũng sẽ tới “hỏi thăm sức khỏe” tụi mày!

Biết thừa Quý ròm chỉ giỏi dọa, Dũng Cò ngửa mặt lên trời cười ngạo nghễ:

- Hà hà! Công an bọn này cũng cóc sợ! Hôm nay tụi tao “làm chả” tụi mày trước, rồi sẽ đối phó với công an sau!

Dũng Cò vừa nói dứt câu bỗng một tiếng “bùm” vang lên đình tai nhức óc, kèm theo tiếng quát đánh:

- Đừng bắn! Chỉ bắt sống thôi! Không được để tên nào thoát!

Bò Trống ré lên:

- Công an, tụi mày ơi!

Mặt Dũng Cò lập tức tái như gà cắt tiết. Nó chỉ kịp hô “chạy” một tiếng gọn lỏn rồi ba chân bốn cẳng phi thẳng, không kịp nhìn xem đồng bọn phía sau có thoát được hay không.

Nhưng đã là đồng bọn của Dũng Cò thì “tài năng” bọn này đâu chịu kém thủ lĩnh. Dũng Cò vừa đánh bài tẩu mã, Bò Trống Bò Tứ cũng đã kịp biến hút về phía cuối đường, nhanh như gió.

Bò Lục chạy sau cùng. Khi lướt qua chỗ cột điện, nó bỗng động tâm liền đảo xẹt mắt trông ngang. Nhác thấy một cái mặt “công an” non choẹt đang thập thò sau gốc cột, nó võ lẹ bèn nhe răng cười và lập tức chạy chậm lại.

Nhoáng mắt “đăng Chim Ưng” đã chuồn sạch không còn một mống. Trong khi đám bạn còn đang ngơ ngác ngác trước sự biến đổi lạ lùng của cục diện trước mắt thì Quý ròm nhún vai hắng giọng nạt:

- Ra đi thằng quỷ con! Còn lấp lấp ló ló gì nữa!

Và trước bộ mặt ngó ra của Tiểu Long, Văn Châu và nhỏ Hạnh, thằng Mạnh lò dò từ sau cột điện bước ra, một tay ôm chiếc thùng thiếc, tay kia cầm cái nắp tròn tròn.

- Ủa, Mạnh đẩy hả? - Nhỏ Hạnh chưng hửng - Sao anh Quý bảo em về Vũng Tàu sáng nay rồi?

Mạnh đáp, mắt lăm lét nhìn Quý ròm:

- Em đi nhưng rồi sực nhớ còn bỏ quên vài món đồ nên em quay lại lấy! Lát nữa em ra bến xe cũng không muộn!

Quý ròm hừ mũi:

- Mày bỏ quên chiếc thùng thiếc này đây chứ gì!

Rồi trước bộ tịch lóng ngóng của ông em, Quý ròm nheo mắt tiếp:

- Mày đừng tưởng có thể qua mắt được tao! Hồi trưa chạy về nhà không thấy chiếc thùng này trong phòng, tao đã biết ngay là mày lén lút quay lại! Tao hỏi bà thì quả y như rằng!

Văn Châu ngạc nhiên nhìn chiếc thùng trên tay Mạnh:

- Thế ra tiếng nổ khi nãy phát ra từ chiếc thùng này đây hở?

- Đúng thế! - Mạnh gãi gãi đầu - Đây là chiếc thùng gây nổ! Em từng mất vía vì nó một lần, vì vậy khi quyết định ra đây em đã nghĩ ngay đến nó...

Nói đến đó, Mạnh lại ngập ngừng liếc trộm Quý ròm. Thấy vậy, Tiểu Long đặt tay lên vai Mạnh, mỉm cười:

- Anh Quý chỉ rầy vậy thôi! Em đừng lo! Dù sao cũng nhờ mưu mẹo của em mà tụi anh mới thoát khỏi tay bọn Dững Cò bữa nay!

Trong khi Tiểu Long trấn an Mạnh thì Văn Châu cúi xuống định lượm gói tiền dưới đất lên. Nhưng nó chưa kịp chạm tay vào, nhỏ Hạnh nhác thấy liền gọi giật:

- Đừng ng vào, Văn Châu! Bạn không thấy Dững Cò khi nãy sao?

Lời nhắc nhở của nhỏ Hạnh khiến Văn Châu giật thót:

- Ủ há! Tôi quên bég mắt!

Rồi nó đứng thẳng người lên, tò mò ngó Quý ròm:

- Quý bôi chất gì trên gói tiền vậy?

Quý ròm nhe răng cười:

- Ở nhà tôi có bình ắc-quy cũ. Tôi nhúng gói tiền này vào chất a-xít sun-fu-ric loãng chứa trong đó!

Văn Châu nhú mày:

- Nhưng tại sao bạn lại phải bọc tiền vào bao ni-lông?

Quý ròm láu lỉnh:

- Bởi vì tôi muốn có tiền để trả lại bạn! Nếu không có lớp ni-lông bảo vệ, những tờ giấy bạc sẽ bị a-xít “ăn” sạch hết!

Ngược lại với vẻ thán phục ánh lên trong mắt Văn Châu, Tiểu Long quẹt mũi, giọng bất bình:

- Tao nghe nói chất a-xít này rất nguy hiểm! Mà lấy ra bôi như thế nhờ thằng Dũng Cò có mệnh hệ nào thì nguy!

- Người ta cảnh giác là cảnh giác a-xít đậm đặc cơ! - Nhỏ Hạnh vọt miệng thanh minh giùm Quý ròm - Còn loại a-xít loãng trong bình ắc-qui, lại chỉ bôi có một tẹo thì chẳng đến nỗi như Long nghĩ đâu!

Quý ròm gật gù:

- Thực ra, khi này Dũng Cò giật mình buông gói tiền chính là do bất ngờ! Nếu nó cầm lâu thêm một chút cũng chẳng hề hấn gì, chỉ nghe nóng nóng và bị ăn da tí đỉnh thôi!

Nói xong, Quý ròm cúi xuống thản nhiên nhặt gói tiền lên.

- Thế bạn không sợ bị ăn da à? - Văn Châu tròn mắt hỏi.

- Dĩ nhiên là không! - Quý ròm chưa kịp trả lời, nhỏ Hạnh đã chồm chồm vọt miệng - Bởi Quý chỉ nhúng phân nửa gói tiền vào bình ắc-qui thôi, Quý cầm phía một nửa còn lại, làm sao bị a-xít ăn da được!

- Thì ra vậy!

Trong khi Văn Châu, Tiểu Long và Mạnh gật gù gật gù trước lời giải thích “cặn kẽ” của nhỏ Hạnh thì Quý ròm co giò rượt cô bạn gái chạy dài, miệng la toáng:

- Bò Trống Bò Lục Bò Tứ biến rồi nhưng còn tên đồng đảng Bò Viên này nữa! Suốt ngày hấn cứ tò tò theo “lật tẩy” tôi hoài, thật ra thì tôi phải nộp bao nhiêu tiền thì hấn mới chịu buông tha tôi đây hả trời?

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-12-tien-chuoc>